

Від Луки

¹ Яко ж бо многі заходились опоряджувати повість про добре знані нам речі, ² як передали нам ті, що з почину були самовидцями й слугами слова; ³ то здалось і мені гаразд, довідавшись од почину про все пильно, порядку тобі написати, високоповажний Теофиле, ⁴ щоб знав певноту того, чого тебе навчено. ⁵ Був за Ірода, царя Юдейського, один сьвященик, на ймя Захарія, з черги Авиїної, а жінка його з дочок Ааронових, а ймя її Єлисавета. ⁶ Були ж праведні обоє перед Богом, ходячи у всіх заповідях та наказах Господніх безпорочні. ⁷ і не було в них дитини: бо Єлисавета була неплідна, й обоє постарілись у днях своїх. ⁸ Стало ся ж, як служив він порядком черги своєї перед Богом, ⁹ то, звичаєм сьвященства, довелось йому кадити, увійшовши в церкву Господню. ¹⁰ А все множество народу молилось ізнадвору під час кадження. ¹¹ Явив ся ж йому ангел Господень, стоячи правобіч жертівні кадильної. ¹² І вжахнув ся Захарія побачивши, і страх обняв його. ¹³ Рече ж до него ангел: Не лякай ся, Захаріє: бо вислухана молитва твоя, і жінка твоя Єлисавета вродить сина тобі, й даси ймя йому Йоан. ¹⁴ І буде радість тобі й веселість; і многі різдвом його радувати муть ся. ¹⁵ Буде бо великий перед Господем, і вина ні міцного напитуку не пити ме; й Духом сьвятим сповнить ся ще з утроби матери своєї. ¹⁶ І многих синів Ізраїлевих наверне до Господа Бога їх. ¹⁷ І йти ме він перед Ним духом і силою Ілії, щоб навернути серця батьків до дітей, і неслухняних до

мудрости праведних, приготувати Господеві людей готових. ¹⁸ І рече Захарія до ангела: По чім же знати му се? я бо старий, і жінка моя ізстарілась у днях своїх. ¹⁹ І озвавшись ангел, рече йому: Я Гавриїл, що стою перед Господем; і послано мене промовити до тебе та сповістити тебе про се. ²⁰ І ось замовкнеш і не зможеш говорити, аж по день, коли станеть ся се, за те що не поняв віри словам моїм, котрі справдять ся пори своєї. ²¹ І ждав народ Захарії, і дивував ся, що барить ся він у церкві. ²² Вийшовши ж він, не зміг промовити до них; і постерегли вони, що видінне бачив у церкві; бо він кивав до них, і зоставсь німий. ²³ І сталось, як сповнились дні служення його, пійшов до господи своєї. ²⁴ Після ж тих днів зачала Єлисавета, жінка його, й втаїлась пять місяців, говорячи: ²⁵ Що так мені дав Господь у ті дні, як зглянув ся, зняти з мене докір між людьми. ²⁶ Місяця ж шестого післав Бог ангела Гавриїла в город Галилейський, званий Назарет, ²⁷ до дїви, зарученої чоловікові, на ймя Йосифові, з дому Давидового; а ймя дїви Марія. ²⁸ І прийшовши ангел до неї, рече: Радуй ся, благодатная. Господь з тобою; благословенна еси між женами. ²⁹ Вона ж, побачивши його, вжахнулась словами його, та й подумала, що б се було за витанне таке. ³⁰ І рече ангел їй: Не лякай ся, Маріє: знайшла бо еси ласку в Бога. ³¹ І ось зачнеш ти в утробі твоїй, і вродиш Сина, й наречеш імя Йому Ісус. ³² Сей буде великий, і Сином Вишнього звати меть ся, і дасть Йому Господь Бог престол Давида, отця Його: ³³ і царювати ме Він над домом Якововим по віки, й царству Його не буде кінця. ³⁴ Рече ж Марія до ангела: Як буде се, коли чоловіка не знаю? ³⁵ І озвавшись ангел, рече їй: Дух сьвятий найде на тебе, й сила Вишнього отїнить тебе; тим і, що вродить

ся сьвяте, звати меть ся Сином Божим. ³⁶ І ось Єлисавета, родичка твоя і вона також зачала, сина в старості своїй, і се шестий місяць званій неплідною. ³⁷ Бо не буде неможливе у Бога всяке слово. ³⁸ Рече ж Марія: Се рабиня Господня: нехай станеть ся мені по слову твоєму. І пійшов від неї ангел. ³⁹ Уставши ж Марія тими днями, пійшла швидко в підгірре, у город Юдин; ⁴⁰ і ввійшла в господу Захаріюну, і виталась із Єлисаветою. ⁴¹ І сталось, як почула Єлисавета витанне Маріине, кинулась дитина в утробі її; і сповнилась Єлисавета Духом сьвятим, ⁴² і промовила голосом великим, і рече: Благословенна еси між женами, й благословенний плід утроби твоєї. ⁴³ І звідкіля мені се, що прийшла мати Господа мого до мене? ⁴⁴ Ось бо, як дійшов голос витання твого до ушей моїх, кинулась з радости дитина в утробі моїй. ⁴⁵ І благословенна, що увірувала, бо сповнить ся, що сказано їй від Господа. ⁴⁶ І рече Марія: Величає душа моя Господа, ⁴⁷ і зрадував ся дух мій у Бозі Спасі моїм, ⁴⁸ що споглянув на смиренне слуги своєї: ось бо від нині блаженною звати муть мене всі роди: ⁴⁹ бо зробив мені велике Сильний; і сьвяте імя Його. ⁵⁰ І милості Його від роду до роду на боячих ся Його. ⁵¹ Зробив силу рукою своєю, розсипав гордых у думках сердець їх ; ⁵² поскидав потужних з престолів, і підняв угору смиренних; ⁵³ голодних сповнив добром, а багатих одіслав упорожні; ⁵⁴ прийняв Ізраїля, слугу свого, на спомин милости, ⁵⁵ (як промовив до батьків наших) Авраамові й насінню його по віки. ⁵⁶ Пробувала ж Марія з нею місяців зо три, та й вернулась до домівки своєї. ⁵⁷ Єлисаветі ж сповнив ся час родити, й вродила вона сина. ⁵⁸ І чули сусіде її і родина її, що Господь показав велику милость свою до неї,

і радувались із нею. ⁵⁹ І сталось, восьмого дня прийшли обрізати хлопятко, і хотіли назвати його ймям батька його, Захарією. ⁶⁰ І озвавшись мати його, каже: Ні, а нехай назветь ся Йоаном. ⁶¹ І казали до неї: Що нікого нема в родині твоїй, щоб звав ся імям сим. ⁶² Кивали ж батькові його, як схотів би назвати його. ⁶³ І, попросивши таблиці, написав слова: Йоан буде ймя йому. І дивувались усі. ⁶⁴ Відкрили ся яе уста його зараз, і язик його, й заговорив, прославляючи Бога. ⁶⁵ І був на всіх страх, що жили кругом них; і по всьому підгіррю Юдейському пронеслись усі слова ті. ⁶⁶ І положили всі, хто чув, у серці своїм, кажучи: Що ж то за дитина се буде! І рука Господня була з ним. ⁶⁷ І Захарія, батько його, сповнив ся Духом сьвятим, і прорік, глаголючи: ⁶⁸ Благословен Господь Бог Ізраїлів, що одвідав і зробив ізбавленве народові своєму, ⁶⁹ і підняв ріг спасення нам у дому Давида, слуги свого, ⁷⁰ (як промовляв устами сьвятих од віку пророків своїх,) ⁷¹ спасенне од ворогів наших і з руки всіх ненавидників наших, ⁷² щоб зробити милость отцям нашим, і спогадати завіт свій сьвятий, ⁷³ клятьбу, що кляв ся перед Авраамом, отцем нашим, ⁷⁴ та що дасть нам без страху, з рук ворогів наших визволившись, ⁷⁵ служити Йому в сьвятості та праведності перед Ним, по всі дні життя нашого. ⁷⁶ А ти, дитино, пророком Вишнього звати меш ся: ходити меш бо перед лицем Господнім, готовити дороги Його; ⁷⁷ щоб давати знанне спасення народові Його в оставленню гріхів їх, ⁷⁸ по благій милості Бога нашого, в котрій одвідав нас Схід з висоти, ⁷⁹ щоб засияв сидячим у темряві і тіні смертній, щоб направити ноги наші на дорогу впокою. ⁸⁰ Хлопятко ж росло та міцніло

духом, і пробувало в пустині аж до дня явлення свого перед Ізраїлем.

2

¹ Стало ся ж тими днями, вийшло повелінне від кесаря Августа переписати всю вселенну. ² Ся перепись була перва за правлення Кириная в Сирії. ³ Йшли всі записуватись, кожен у свій город. ⁴ Пійшов же й Йосиф із Галилеї, з города Назарета, в Юдею, в город Давидів, що зветь ся Витлеєм: (був бо він з дому й роду Давидового) ⁵ вписатись із Мариєю, зарученою йому жінкою, що була тяжка. ⁶ Стало ж ся, як були вони там, сповнились дні родити їй. ⁷ І вродма Сина свого перворідня, і сповила Його, й положила Його в ясла, бо не було їм місця в гостинниці. ⁸ І були пастухи в стороні тій, що ночлігували та стерегли сторожею в ночі отари своєї. ⁹ І ось ангел Господень став коло них, і слава Господня осияла їх; і полякались страхом великим. ¹⁰ І рече їм ангел: Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. ¹¹ Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому. ¹² І се вам ознака: Знайдете дитинку сповиту, лежачу в яслах. ¹³ І зараз явилось із ангелом множество воїнства небесного, хвалячи Бога й глаголючи: ¹⁴ Слава на вишинах Богу, а на землі впокій, між людьми благоволенне. ¹⁵ І сталось, як пішли від них на небо ангели, пастухи казали один до одного: Ходімо ж аж у Витлеєм, та побачимо слово се, що сталось, що Господь обявив нам. ¹⁶ І пішли з поспіхом, та й знайшли Марию і Йосифа, й дитинку лежачу в яслах. ¹⁷ І побачивши, обявили слово, сказане їм про хлопятко се. ¹⁸ І всі, слухаючи, дивувались тим, що

розказували пастухи перед ними. ¹⁹ Марія ж ховала всі слова сі, роздумуючи в серці своїм. ²⁰ І вернулись пастухи, прославляючи та хвалячи Бога за все, що чули й бачили, як казано до них. ²¹ І як сповнилось вісім днів, щоб обрізати хлопятко, наречено Йому імя Ісус, наречене від ангела, перш ніж зачавсь Він в утробі. ²² І, як сповнились дні очищення п по закону Мойсейовому, понесли Його в Єрусалим, поставити перед Господом, ²³ як написано в законі Господньому: Що всяке мужеське, відчинивши утробу, съвяте Господеві звати меть ся; ²⁴ і принесли жертву, по сказаному в законі Господньому: Пару горлиць або двоє голубенят. ²⁵ І ось був чоловік у Єрусалимі ва ймя Симеон; і чоловік сей праведний та побожний сподівавсь потіхи Ізраїлеві; й Дух съвятий був на йому. ²⁶ І було йому сповіщено від Духа съвятого, що не бачити ме він смерти, перш ніж побачить Христа Господнього. ²⁷ І прийшов він Духом у церкву; й, як принесли батько-мати хлопятко Ісуса, щоб зробити їм, що треба, по звичаю законному для Него, ²⁸ узяв він Його на руки свої, і благословив Бога, і сказав: ²⁹ Нині відпускаєш раба твого, Владико, по глаголу твоєму, з упокоєм: ³⁰ бо виділи очі мої спасенне твоє ³¹ що приготувив еси перед лицем усіх людей, ³² сьвітло на одкритте поганам, і славу народа Твого Ізраїля. ³³ І дивувавсь Йосиф і мати Його тим, що сказано про Него. ³⁴ І благословив їх Симеон, і рече до Марії, матери Його: Ось Сей лежить на паданне і вставанне многих в Ізраїлі і на ознаку, проти котрої говорити муть, ³⁵ (і тобі самій перейде душу меч,) щоб відкрились многих сердець думки. ³⁶ І була Анна пророчиця, дочка Фануїлова, з роду Асирового; ся зістарілась у днях многих,

живши з чоловіком сім років од дівування свого; ³⁷ і ся вдова до восьмидесяти й чотирох років, що не відходила від церкви, постом та молитвою служила ніч і день. ³⁸ І вона тієї ж години прийшовши, оддала хвалу Господеві, й говорила про Него всім, що сподівали ся збавлення в Єрусалимі. ³⁹ І, як скінчили все по закону Господньому, вернулись у Галилею, у город свій Назарет. ⁴⁰ Хлопятко ж росло й міцніло духом, сповняючись премудростю; і благодать Божа була на Ньому; ⁴¹ І ходили батькомати Його щороку в Єрусалим у сьвято пасхи. ⁴² І як було Йому дванайцять років, пійшли вони в Єрусалим сьвятковим звичаєм, ⁴³ і, сповнивши дні, як вертались, zostав ся хлопчик Ісус у Єрусалимі, й не знав Йосиф і мати Його, ⁴⁴ а думаючи, що Він між товариством, увійшли на день ходи; й шукали Його між родиною та знакомими. ⁴⁵ І, не знайшовши Його, вернулись у Єрусалим, шукаючи Його. ⁴⁶ І сталось, через три дні знайшли Його в церкві, сидячого серед учителів, і слухаючого їх, і питаючого. ⁴⁷ Дивували ся ж усі, хто, слухав Його, розумом і відповідями Його. ⁴⁸ І, побачивши Його, здивувались вони, й сказала мати Його до Него: Дитино, що се зробив еси з нами? ось батько Твій і я, боліючи, шукали Тебе. ⁴⁹ І рече Він до них: Чого ж шукали мене? хиба ж не знали, що в тому, що єсть Отця мого, треба бути мені? ⁵⁰ Та й вони не зрозуміли слова, що промовив їм, ⁵¹ І пійшов з ними, й прийшов у Назарет, і був слухняний їм; і мати Його ховала всі слова тії в серці своїм. ⁵² І виростав Ісус премудростю й станом, у ласці в Бога і в людей.

3

¹ У п'ятнадцятий же рік правління Тиверія кесаря, як був ігемоном Понтийський Палат в Юдеї, а четверовластником у Галилеї Ірод, Филип же, брат його, четверовластником в Ітуреї і Трахонській землі, а Лисаний четверовластником в Авилинї, ² за архиереїв Анни та Каяфи, стало ся слово Боже до Йоана, Захарїїного сина, у пустинї. ³ І ходив він по всїй околицї Йорданській, проповідуючи хрещенне покаяння на прощення гріхів, ⁴ як писано в книзї словес Ісаїї пророка, глаголючого: Голос покликуючого в пустинї: Приготовте дорогу Господню, правими робїть стежки Його. ⁵ Всяка долина нехай заповнить ся, і всяка гора і горб принизить ся, і крива нехай буде права, й груднисті нехай будуть дорогами рівними; ⁶ і побачить усяке тіло спасенне Боже. ⁷ Говорив тоді до людей, що вийшли охреститись від него: Кодло гадюче, хто остеріг вас, щоб утікали від настагаючого гніва? ⁸ Принесїть же овощ достойний покаяння, і не починайте казати самі собі: В нас отець Авраам; глаголю бо вам: Що зможе Бог з каміння сього підняти дітей Авраамові. ⁹ Вже ж і сокира коло кореня дерева лежить; тим кожне дерево, що не дає доброго овощу, зрубують та й в огонь кидають. ¹⁰ І питав його народ, кажучи: Що ж оце робити мем? ¹¹ Озвав ся ж і каже їм: Хто має дві одежинї, нехай надїлить немаючого; й хто має харч, нехай так само робить. ¹² Прийшли ж і митники хреститись, і промовили до него: Учителю, що нам робити? ¹³ Він же каже до них: Нічого більш над те, що звелено вам, не вимагайте. ¹⁴ Питали ж його й воїни, кажучи: А нам що робити? І рече до них: Нікому не робїть насилля, ані обвинувачуйте криво, і вдовольняйтесь

платою вашою. ¹⁵ Як же були в непевності люде, і всі говорили в серці своїм про Йоана, чи не Христос він, ¹⁶ озвався Йоан до всіх, глаголючи: Я водою хрещу вас; йде ж потужніший від мене, котрому недостоен я розв'язати ременя обува Його: Той хрестити ме вас Духом сьвятим і огнем; ¹⁷ котрого лопата в руці Його, й перечистить тік свій, і збере пшеницю в клуню свою, а половину спалить огнем невгасаючим. ¹⁸ І багато иншого, навчаючи, благовіствував людам. ¹⁹ Ірод же четверовластник, докорений від него за Іродияду, жінку Филипа, брата свого, і за все, що коїв лихого Ірод, ²⁰ додав ще й се до всього, й запер Йоана в темниці. ²¹ Стало ж ся, як хрестились усі люде й Ісус хрестив ся та молив ся, відчинилось небо, ²² і злинув Дух сьвятий, у тілесному виді, як голуб, на Него, й голос із неба роздав ся, глаголючи: Ти еси Син мій любий, тебе вподобав я. ²³ А тому Ісусові починав ся мало не трийцятий рік, і був Він, як думали, син Йосифів, Ілійв, ²⁴ Маттатів, Левиїн, Мелхиїн, Янаїв, Йосифів, ²⁵ Мататіїв, Амосів, Наумів, Єслимів, Наггеїв, ²⁶ Маатів, Мататіїв, Семеїв, Йосифів, Юдин, ²⁷ Йоананів, Рисаїв, Зоровавелів, Салатіїлів, Нириїв, ²⁸ Мелхиїв, Адиїв, Косамів, Єлмодамів, Ірив, ²⁹ Йосиїв, Єлиезерів, Йоримів, Маттатів, Левиїн, ³⁰ Симеонів, Юдин, Йосифів, Ионанів, Єлиякимів, ³¹ Мелеаїв, Маїнанів, Мататаїв, Натанів, Давидів, ³² Єсеїв, Овидів, Воозів, Салмонів, Насонів, ³³ Аминадавів, Арамів, Єсромів, Фаресів, Юдин, ³⁴ Яковів, Ісааків, Авраамів, Тарин, Нахорів, ³⁵ Сарухів, Рахавів, Фалеків, Єверів, Салин, ³⁶ Каїнанів, Арфаксадів, Оимів, Ноїв, Ламехів, ³⁷ Матусалів, Єнохів, Яредів, Малелейлів, Кайнанів, ³⁸ Єносів,

Ситів, Адамів, Божий.

4

¹ Ісус же, Духа сьвятого повний, вернувсь од Йордану, і був ведений Духом у пустиню, ² і сорок днів спокушуваний від диявола. І не їв нічого днів тих, а як скінчились вони, опісля згододнів. ³ І каже Йому диявол: Коли ти Син Божий, скажи каменеві сьому, щоб став ся хлібом. ⁴ І озвавсь Ісус до него, глаголючи: Писано, що не хлібом самим житиме чоловік, а кожним словом Божим. ⁵ І вивівши Його диявол на гору високу, показав Йому всі царства вселенної в одну хвилину. ⁶ І каже Йому диявол: Тобі дам власть оцю всю і славу їх, бо мені передано, й кому я схочу, дам її. ⁷ Ти ж коли поклониш ся передо мною, буде твоє все. ⁸ І, озвавшись до него, рече Ісус: Геть від мене, сатано, писано бо: Кланяти меш ся Господеві Богу твоєму, й Йому одному служити меш. ⁹ І повів він Його в Єрусалим, і поставив Його на крилі церковньому, й каже Йому: Коли ти Син Божий, кинь ся звідсіля вниз: ¹⁰ писано бо: Що ангелам своїм накаже про Тебе, оберегати Тебе, ¹¹ і що на руках підіймуть Тебе, щоб инколи не вдаривсь об каміні, ногою Твоєю. ¹² І озвавшись рече йому Ісус: Що сказано: Не будеш спокутувати Господа Бога твого. ¹³ І скінчивши всі спокуси, диявол одійшов од Него до часу. ¹⁴ І вернувсь Ісус у силі Духа в Галилею; і поголос розійшов ся по всій околиці про Него, ¹⁵ І навчав Він по школах їх, славлений од усіх. ¹⁶ І прийшов у Назарет, де був зрощений, і прийшов звичаєм своїм, субітнього дня в школу, і став читати. ¹⁷ І подано Йому книгу Ісаї пророка. І, розгорнувши книгу, знайшов

місце, де було написано: ¹⁸ Дух Господень на мені, котрого ради намастив мене; благовістити вбогим післав мене, сціляти розбитих серцем, проповідувати полонянам визвіл і сліпим прозрінне, випускати замучених на волю, ¹⁹ проповідувати рік Господень приятний. ²⁰ І, згорнувши книгу, віддав служі, та й сів. І очі всіх у школі були звернені на Него. ²¹ Почав же глаголати до них: Що сьогодні справдилось писання се в ушах ваших. ²² І всі свідкували Йому, й дивувались благодатніми словами, виходячими з уст Його. І казали: Хиба сей не син Йосифів? ²³ І рече до них: Певно скажете мені приповідь оцю: Лікарю, вилічи себе самого; про що ми чули, що сталось у Капернаумі, зроби й тут у своїй країні. ²⁴ Рече ж: Істино глаголю вам: Що ні один пророк не єсть приятен в отчині своїй. ²⁵ По правді ж глаголю вам: Багато вдовиць було за днів Ілії в Ізраїлі, як зачинилось небо на три роки й шість місяців, і голоднеча велика стала по всій землі; ²⁶ та й до жодної з них не послано Ілії, тільки в Сарепту Сидонську до жінки вдовиці. ²⁷ І багато прокажених було за Єлисея пророка в Ізраїлі, та й жоден з них не очистивсь, тільки Нееман Сириянин. ²⁸ І сповнились усі лютостью в школі, почувши се, ²⁹ і вставши вигнали Його геть із города, і випровадили Його аж на верх гори, на котрій город їх збудовано, щоб скинути Його. ³⁰ Він же, пройшовши серед них, пійшов, ³¹ і прийшов у Капернаум, город Галилейський, і навчав їх по суботам. ³² І дивувались вони наукою Його, бо з властю було слово Його. ³³ І був у школі чоловік, маючи духа нечистого, й кричав голосом великим, ³⁴ кажучи: Остав; що нам і Тобі, Ісусе Назарянине? чи прийшов еси вигубити нас? Я

знаю Тебе, хто еси: Святий Божий. ³⁵ І погрозив йому Ісус, глаголючи: Мовчи й вийди з него. І кинувши ним диявол на середину, вийшов з него, нічого не зашкодивши йому. ³⁶ І обняв страх усіх, і говорили один до одного, кажучи: Що се за слово, що властю і силою повелівав нечистим духам, і виходять? ³⁷ І розійшов ся поголос про Него скрізь по всій околиці. ³⁸ Уставши ж Він із школи, ввійшов у господу Симонову. Тещу ж Симонову схопила пропасниця велика, й благали Його за неї. ³⁹ І, ставши над нею, погрозив пропасниці, і покинула її; зараз же уставши, послугувала їм. ⁴⁰ Як же заходило сонце, всі, в кого були недужі на всякі недуги, приводили їх до Него; Він же, на кожного з них руки складаючи, сціляв їх. ⁴¹ Виходили ж і біси з многих, і кричали, кажучи: Що Ти еси Христос, Син Божий. І грозячи, не давав їм говорити, бо вони знали, що Він Христос. ⁴² Як же настав день, вийшовши пійшов у пусте місце; й люде шукали Його, й прийшли до Него, й вдержували Його, щоб не йшов від них. ⁴³ Він же рече до них: Що й иншим городям благовістити мені треба царство Боже; бо на се я посланий. ⁴⁴ і проповідував по школах галилейських.

5

¹ І сталось, як народ товпивсь до Него слухати слово Боже, Він стояв коло озера Генисарецького. ² І побачив два човни, що стояли край озера, рибалки ж, одійшовши від них, полоскали неводи. ³ Ввійшовши ж ув один з човнів, що був Симонів, просив його від землі відчалити трохи. І сівши, навчав народ із човна. ⁴ Як же перестав глаголати, рече до Симона: Поступи на глибінь, та закиньте неводи ваші на ловитву. ⁵ І озвавшись Симон, каже Йому: Наставниче, всю ніч

трудившись, нічого не піймали ми; тільки ж, по слову Твоєму, закину невода. ⁶ І, се зробивши, вловили пребагато риби; роздер ся ж невід їх, ⁷ і махнули вони на товаришів своїх, що були в другому човні, щоб прийшли допомогти їм. І прийшли вони, й сповнили обидва човни, так що потопали вони. ⁸ Бачивши ж Симон Петр, припав до колін Ісусових, кажучи: Йди від мене: бо я чоловік грішний. Господи. ⁹ Страх бо обняв його і всіх із ним од улову риби, що вловили. ¹⁰ Так само й Якова і Йоана, синів Зеведеєвих, що були спільниками Симоновими. І рече до Симона Ісус: Не лякай ся, від нині людей ловити меш. ¹¹ І пригнавши вони човни свої до берега, та покинувши все, пійшли слідом за Ним. ¹² І сталось, як був Він ув одним городі, аж ось чоловік увесь у проказі. І, побачивши Ісуса, упавши на лице, благав Його, кажучи; Господи, коли хочеш, можеш мене очистити. ¹³ І простягши Він руку, приторкнувсь до него, глаголючи: Хочу, очистись. І зараз проказа покинула його. ¹⁴ І наказав Він йому нікому не говорити, а, пійшовши, покажи себе священикові та принеси за очищення твоє, як звелів Мойсей, на свідкування їм. ¹⁵ Та слово про Него розійшлося тим більш, і находитись народу пребагато слухати й сцілятися у Него від недуг своїх. ¹⁶ Він же виходив у пустиню та молив ся. ¹⁷ І сталось одного дня, що Він учив, і сиділи Фарисеї та учителі закону, що; поприходили з усіх сіл Галилейських та Юдейських і з Єрусалиму, й сила Господня була на сціленне їх. ¹⁸ І ось мужі принесли на постелі чоловіка, що був розслаблений, і шукали, як би внести його та положити перед Ним. ¹⁹ І, не знайшовши, як би внести його кріз натовп, вилізли на хату, й кріз черепяну стелю спустили його

з постілля в середину перед Ісуса. ²⁰ І, бачивши віру їх, рече йому: Чоловіче, оставляють ся тобі гріхи твої. ²¹ І почали міркувати письменники та Фарисеї, кажучи: Хто сей, що говорить хулу? Хто може оставляти гріхи, як тільки один Бог? ²² Постерігши ж Ісус думки їх і озвавшись, рече до них: Що ви говорите в серцях ваших? ²³ Що легше? сказати: Оставляють ся тобі гріхи твої; або сказати: Встань та й ходи? ²⁴ От же, щоб знали ви, що власть має Син чоловічий на землі оставляти гріхи, розслабленому:) Тобі глаголю: Устань, і, взявши постіль твою, йди до дому твого. ²⁵ І зараз уставши перед ними й узявши на чому лежав, пійшов до дому свого, прославляючи Бога. ²⁶ І острах обняв усіх, і прославляли Бога, й сповнили ся страхом, кажучи: Що бачили предивне сьогодні. ²⁷ А після сього вийшов, і побачив митника на ймя Левію, сидячого на митниці, і рече йому: Йди слідом за мною. ²⁸ І, zostавивши все, уставши пійшов слідом за Ним. ²⁹ і справив гостину велику Левій Йому у господі своїй, і було там багато митників і інших, що свділи з ними. ³⁰ І нарікали письменники їх та Фарисеї на учеників Його, кажучи: На що з митниками та грішниками їсте й пете? ³¹ І озвавшись Ісус, рече до них: Не треба здоровому лікаря, а перу жому. ³² Не прийшов я кликати праведників, а грішників до покаяння. ³³ Вони, ж казали до Него: Чого ж ученики Йоанові постять часто й молять ся, так само й Фарисейські, Твої ж їдять і пють? ³⁴ Він же рече до них: Чи зможете синів весільних, поки жених з ними, заставити постити ? ³⁵ Прийдуть же дні, що візьмуть жениха від них, тоді постити муть у ті дні. ³⁶ Сказав же й приповість до них; Що ніхто латки з одєжини нової не пришиває до одєжини

старої; коли ж ні, то й нову розідре, й старій не личить латка з нового. ³⁷ І ніхто не наливав вина нового в бурдюки старі; коли ж ні, порве нове вино бурдюки, й вино витече, й бурдюки пропадуть. ³⁸ А вино нове в бурдюки нові наливають, то й буде все ціле. ³⁹ Ніхто, пивши старе, не бажав зараз нового; каже бо: Старе лучче.

6

¹ І сталось другої суботи після першої, йшов Він через засіви, й рвали ученики Його колоссе, та й їли, потерши в руках. ² Деякі ж з Фарисеїв казали їм: На що робите, чого не годить ся робити в суботу? ³ І, озвавшись до них, рече Ісус: Хиба й того не читали, що зробив Давид, як зголоднів він і ті, що були з ним: ⁴ як, увійшовши ввій у дом Божий, хліби показні взяв і їв, і дав також тим, що були з ним, котрих не годилось їсти, хиба одним священикам? ⁵ І рече їм: Син чоловічий - Вів Господь і суботи. ⁶ І сталось також другої суботи: ввійшов Він у школу та й навчав; а був там чоловік, що рука в него права була суха. ⁷ Назирали ж Його письменники та Фарисеї, чи в суботу сціляти ме, щоб знайти вину на Него. ⁸ Він же знав думки їх, і рече чоловіку сухорукому: Устань і стань на середину. Він же, вставши, стояв. ⁹ Рече ж Ісус до них: Спитаю вас: Що годить ся по суботам: добре робити, чи лихе робити? душу спасати, чи погубляти? ¹⁰ І, споглянувши кругом по всіх їх, рече чоловікові: Простягни руку твою. Він же зробив так, і стала рука його здорова, як і друга. ¹¹ Вони ж сповнились лютостью і говорили один до одного, що б зробити Ісусові. ¹² Стало ж ся тими днями, вийшов Він на гору молитись, і був усю ніч на

молитві Богу. ¹³ А, як настав день, покликав учеників своїх; і, вибравши з них дванайцятьох, котрих і апостолами назвав: ¹⁴ Симона, що назвав Петром, та Андрея брата його. Якова та Йоана, Филипа та Вартоломея, ¹⁵ Маттея та Тому, Якова Алфеевого та Симона, на прізвище Зилота, ¹⁶ Юду Якового та Юду Іскаріоцького, що й став ся зрадником; ¹⁷ і зійшовши з ними, став на місці рівному, й товариство учеників Його, і множество велике людей з усієї Юдеї і Єрусалиму, й з побережжя Тирського та Сидонського, що поприходили слухати Його і сцілятися від недуг своїх, ¹⁸ і мучені від духів нечистих; і спіляли ся. ¹⁹ І весь народ шукав приторкнутись до Него: бо сила від Него виходила, й сціляла всіх. ²⁰ І знявши Він очі свої на ученики свої, рече: Блаженні вбогі, бо ваше царство Боже. ²¹ Блаженні голодні тепер, бо насититесь. Блаженні плачущі тепер, бо сьміяти метесь. ²² Блаженні, коли ненавидіти муть вас люде, й коли проженуть вас, і осоромлять, і викинуть імя ваше, яв зло, задля Сина чоловічого. ²³ Радуйтеся того дня і веселітесь, ось бо нагорода ваша велика на небі; так бо чинили пророкам батьки їх. ²⁴ Горе ж вам, багатим і бо прийняли ви утіху вашу. ²⁵ Горе вам, ситим! бо голодувати мете. Горе вам, що сьмієтесь тепер; бо сумувати мете да плакати мете. ²⁶ Горе вам, коли добре говорити муть про вас усі люде; так бо робили лжепророкам батьки їх. ²⁷ Тільки ж глаголю вам, слухаючим: Любіть ворогів ваших, добре робіть ненавидникам вашим, ²⁸ благословляйте кленучих вас, і моліть ся за обидників ваших. ²⁹ Хто бв тебе у шоку, підстав і другу; а хто бере твою свиту, й жупанка не борони. ³⁰ Всякому, хто просить у тебе,

дай, і хто бере що твоє, не доповняй ея. ³¹ І, як хочете, щоб чинили вам люде, так і ви чиніть їм. ³² І коли любите тих, хто любить вас, яка вам дяка? бо й грішники тих, хто їх любить, люблять. ³³ І коли добро робите тим, хто добро робить вам, яка вам дяка? бо й грішники те саме чинять. ³⁴ І коли позичаєте тим, від кого маєте надію одержати, яка вам дяка? бо й грішники грішникам позичають, щоб одержати стільки ж. ³⁵ Ні, любіть ворогів ваших, і добро робіть, і позичайте, нічого від них не сподіваючись; а буде нагорода ваша велика, й будете синами Вишнього; бо Він благий до невдячних і лихих. ³⁶ Будьте ж оце милосердні, як і Отець ваш милосерден. ³⁷ І не судіть, то й не будете суджені; не осуджуйте, то й не будете осуджені; прощайте, то й буде вам прощено. ³⁸ Давайте, то й вам буде дано; міру добру, наталовану, й струснуту, й надто пересипану давати муть вам на лоно ваше. Такою бо мірою, якою міряєте, відміряєть ся вам. ³⁹ Сказав же приповість їм: Чи може сліпий сліпого водити? хиба обидва в яму не впадуть? ⁴⁰ Нема ученика над учителя свого; звершений же - буде кожен, як учитель його. ⁴¹ Чого ж дивиш ся на порошину в оці брата твого, поліна ж у своєму оці не чуєш? ⁴² І як можеш казати братові твому: Брате, дай вийму порошину, що в оці твоїм, сам в оці своїм поліна не бачивши? Лицеміре, викинь перше ломаку з ока твого, а тоді бачити меш вийняти порошину з ока брата твого. ⁴³ Нема бо дерева доброго, що родить овощ пустий; ані дерева пустого, що родить овощ добрий. ⁴⁴ Кожне бо дерево по свому овощу пізнаєть ся; не збирають бо з тернини смокви, ані збирають з ожини винограду. ⁴⁵ Добрий чоловік з доброго скарбу серця свого виносить добре;

а лихий чоловік з лихого скарбу серця свого виносить лихе: бо з переповні серця промовляють уста його. ⁴⁶ На що ж мене звете Господи, Господи, й не робите, що я глаголю? ⁴⁷ Всякий, хто приходить до мене, й слухає слова мої, та й чинить їх, покажу вам, кому він подобен: ⁴⁸ подобен він чоловікові, будуючому будинок, що викопав глибоко, й положив підвалину на камені; як же повідь настала, наперла бистринь на будинок той, та не змогла схитнути його: збудовано бо його на камені. ⁴⁹ Хто ж слухає, та не чинить, подобен чоловікові, будуючому будинок на землі, без підвалини, на котрий наперла бистринь, і зараз упав, і була руїна будинка того велика.

7

¹ Як же скінчив усі глаголи свої в слух людям, увійшов у Капернаум. ² В одного ж сотника слуга недугуючи мав умирати, котрий був йому дорогий ³ Почувши ж про Ісуса, післав до Него старших Жидівських, благаючи Його, щоб, прийшовши, спас слугу його. ⁴ Вони ж, прийшовши до Ісуса, благали Його пильно, говорячи: Що достоен він, щоб йому зробив се: ⁵ любить бо нарід наш, і шкоду він збудував нам. ⁶ Ісус же пійшов з ними. І як вже він недалеко був од будинка, вислав до Него сотник друзів, говорячи Йому: Господи, не трудись, бо я недостоен, щоб Ти під стелю мою ввійшов; ⁷ тим і себе не вважав достойним до Тебе прийти; тільки промов слово, то й одужає слуга мій. ⁸ Бо й я чоловік під властю поставлений, маючи під собою воїнів; і скажу сьому: Йди, то й іде, а другому: Прийди, то й прийде, а слuzі моєму: Роби оце, то й зробить. ⁹ Почувши ж се Ісус, дивувався йому, й, обернувшись до йдучого

за собою народу, рече: Глаголю вам: Навіть в Ізраїлі, такої віри не знайшов я. ¹⁰ І вернувшись послані у будинок, знайшли недужнього слугу здоровим. ¹¹ І сталось опісля, йшов Він у город, званий Наш, і йшло з Ним доволі учеників Його, й багато народу. ¹² Як же наблизився до городських воріт, аж ось винесено мертвого, сина єдиного в матері своєї, вона ж була вдова; й багато народу з городу було з нею. ¹³ І побачивши її Господь, змилосердивсь над нею, і рече їй: Не плач. ¹⁴ І приступивши, приторкнув ся до мар; ті ж, що несли, зупинились. І рече: Молодче, тобі глаголю: встань. ¹⁵ І сів мерлець, і почав говорити. І оддав його матері його. ¹⁶ Обняв же страх усіх; і прославляли вони Бога, кажучи: Що пророк великий устав між нами, й навідав Бог людей своїх. ¹⁷ І розійшлось слово се по всій Юдеї про Него й по всій околиці. ¹⁸ І сповістили Йоана ученики його про все те. ¹⁹ І покликавши двох учеників своїх Йоан, післав до Ісуса, кажучи: Ти еси грядущий, чи иншого ждати нам? ²⁰ Прийшовши ж до Него чоловіки, казали: Йоан Хреститель прислав нас до Тебе, кажучи: Ти еси грядущий, чи иншого ждати нам? ²¹ Того ж часу сціляв Він многих від недуг і ран, і духів лихих, і многим сліпим давав прозрінне. ²² І озвавшись Ісус, рече їм: Ідїть сповістїть Йоана, що бачили й чули: як сліпі прозирають, криві ходять, прокаженні очищають ся, глухі чують, мертві встають, і вбогі благовісткують. ²³ І блажен, хто де зблазнить ся мною. ²⁴ Як же пійшли посланці Йоанові, почав глаголати до народу про Йоана: Чого виходили ви дивитись у пустиню? На тростину, що вітер колише? ²⁵ Або чого ж виходили їй дивитись? На чоловіка, в мягку одезу одягненого? Ось ті, що в одезі пишній

та роскоші, панують у царських дворах. ²⁶ Або чого виходили ви дивитись: На пророка? Так, глаголю вам, і більш пророка. ²⁷ Се той, про кого написано: Ось я досилаю ангела мого перед лицем Твоїм, що приготує дорогу Твою перед Тобою. ²⁸ Глаголю бо вам: Більшого між народженими від жінок пророка над Йоана Хрестителя нема; найменший же у царстві Божім більший від него. ²⁹ І ввесь народ слухаючий, і митники, справили Бога, хрестившись хрещенням Йоановим. ³⁰ Фарисеї ж та законники раду Божу про них відкинули, не хрестившись від него. ³¹ Рече ж Господь: Кому ж оце уподоблю людей роду сього? й кому подобні вони? ³² Подобні вони дітям, що сидять на торгу та гукають одно на одного, та й кажуть: Ми сурмили вам, а ви не скакали; ми голосили вам, а ви не плакали. ³³ Прийшов бо Йоан Хреститель, що хліба не їсть, ані вина не пє, і каже: Диявола мав. ³⁴ Прийшов Син чоловічий, що їсть і пє, і каже: Ось чоловік прожора та п'яниця, митникам друг і грішникам. ³⁵ І справдилась премудрість од дітей своїх усіх. ³⁶ Просив же хтось Його з Фарисеїв, щоб їв з ним. І, ввійшовши з господу Фарисеву, сів за столом. ³⁷ І ось жінка у городі, що була грішниця, довідавшись, що сидить за столом у господі Фарисеєвій, принісши любастровий збаночок мира, ³⁸ і ставши коло ніг Його ззаду, плачучи, почала обмивати ноги Його слізми, й волосsem голови своєї обтирати; й цілувала ноги Його, й мастила миром. ³⁹ Бачивши ж Фарисей, що запросив Його, казав сам у собі, говорячи: Коли б сей був пророк, знав би, хто й яка се жінка, що приторкуєть ся до Него; бо грішниця вона. ⁴⁰ І озвавшись Ісус, рече до него: Симоне, маю тобі щось сказати. Він же каже: Учителю, скажи. ⁴¹ Два довжники були в одного

вірителя: один завинив пятьсот денаріїв, другий же пятьдесятъ. ⁴² Як же не мали чим оддавати, обом простив він. Хто ж оце з них, скажи, більш його любити ме? ⁴³ Озвав ся ж Симон і Каже: Думаю, що той, кому більш простив він. Він же рече йому: Право судив еси. ⁴⁴ І, обернувшись до жінки, рече Симонові: Чи бачиш ти сю жінку? Увійшов я в твою господу, - води на ноги мої не дав еси; ся ж слізми обмила ноги мої, і волоссем голови своєї обтерла. ⁴⁵ Цілування не дав еси мені; ся ж, відколи ввійшов я, не перестала цілувати ноги мої. ⁴⁶ Оливою голови моєї не намастив еси; ся ж миром намастила ноги мої. ⁴⁷ Тим тлаголю тобі: Оставляють ся гріхи її многі, бо возлюбила много; кому ж мало оставляеть ся, мало любить. ⁴⁸ Рече ж їй: Оставляють ся гріхи твої. ⁴⁹ І почали ті, що вкупі сиділи, казати в собі: Хто сей, що й гріхи відпускає? ⁵⁰ Рече ж до жінки: Віра твоя спасла тебе; йди з упокоєм.

8

¹ І сталось опісля, проходив Він городи й села, проповідуючи й благовісткуючи царство Боже; а дванайцять з ним, ² і деякі жінки, що були спілені од духів лихих і недуг: Марія, на прізвище Магдалина, що з неї сім бісів вийшло, ³ і Йоанна, жінка Хузана, Іродового приставника, й Сусанна, й інших багато, що послугували Йому з добра свого. ⁴ Як же зійшло багату народу та з усяких городів поприходили до Него, промовив приповістю: ⁵ Вийшов сіяч сіяти насінне своє; і, як він сіяв, инше впало край шляху; й попритоптувано його, й птаство небесне пожерло його. ⁶ А инше впало на камінь; і посходивши, посохло, бо не мало вогкости. ⁷ А инше впало між тернину; й розвившись тернина в ним, поглушила

його. ⁸ А инше впало на землю добру, й, зійшовши, дало овощ у сотеро. Се промовивши, покликнув: Хто має уші слухати, нехай слухає. ⁹ Питали ж Його упеники Його, кажучи: Що се за приповідь оця? ¹⁰ Він же рече: Вам дано знати тайни царства Божого, другим же в приповідях, щоб дивлячись не бачили, й слухаючи не розуміли. ¹¹ Єсть же ся приповідь: Насінне, се слово Боже. ¹² Ті, що край шляху, се, що слухають; опісля ж приходить диявол, та й забирає слово з серця їх, щоб віруючи не спасли ся. ¹³ Що ж на камені, се, що, вислухавши, з радістю приймають слово, та сї кореня не мають; до часу вірують, а під час спокуси відпадають. ¹⁴ Що ж між тернину впало, се, ті, що вислухавши, відходять, і журбою, та багатством, та роскошами життя поглушені, не дають овощу. ¹⁵ Що ж у добрій землі, се ті, що, вислухавши слово, в серці щирому й доброму держать, і дають овощ у терпінню. ¹⁶ Ніхто ж, засьвітвши сьвічку, не покрива її посудиною, або під ліжку її ставить; тільки ж на сьвічнику ставлять, щоб входячі бачили сьвітло. ¹⁷ Нема бо нічого тайного, що не виявить ся, і нічого втаєного, що не взнавть ся і на яв не вийде. ¹⁸ Вважайте оце, як слухаєте: хто бо має, дасть ся тому; а хто не мав і що, здаєть ся, мав, візьметь ся від него. ¹⁹ Прийшла ж тоді до Него мати й брати Його, та й не могли зійтись із Ним за народом. ²⁰ І сповістили Його, кажучи: Мати Твоя та брати Твої стоять надворі: хочуть Тебе бачити. ²¹ Він же, озвавшись, рече до них: Мати моя та брати мої ті, хто слово Боже слухав і чинить його. ²² Стало ся ж одного дня, увійшов Він у човен, і ученики Його; й рече до них: Попливемо на той бік озера. І відчалили. ²³ Як же плилн, заснув

Він; і найшла буря вітряна на озеро, й заливало їх, і були вони в небезпеці. ²⁴ Приступивши ж розбудили Його, кажучи: Наставниче, наставниче, помираємо! Він же вставши, погрозив вітрові та буянню води; й з'пинились, і настала тишина. ²⁵ Рече ж їм: Де ж віра ваша? Вони ж полякані дивувались, кажучи один до одного: Хто ж оце сей, що й вітрам повелівав, і воді, і слухають Його? ²⁶ І переплюш в землю Гадаринську, що по тім боці Галилеї. ²⁷ Як же вийшов Він на землю, зустрів Його один чоловік з міста, що мав біса з давнього часу, й одягу не вдягав, і в хаті не пробував, тільки по гробах. ²⁸ Побачивши ж Ісуса і закличавши, припав до Него, й голосом великим промовив: Що мені і Тобі, Ісусе, Сину Бога Вишнього? благаю Тебе, щоб мене не мучив. ²⁹ Повелів бо духові нечистому вийти з чоловіка: почасту бо схоплював його; й заковувано його в заліза та пута, й стережено; й, розбиваючи окови, бував гнаний од біса в пустиню. ³⁰ Питав же його Ісус, глаголючи: Яке тобі імя? Він же каже: Легион; бо бісів багато увійшло в него. ³¹ І благає Його, щоб Він не велів їм йти в безодню. ³² Був же там великий гурт свиней, що пас ся на горі; і благає Його, щоб дозволив їм в них увійти. І дозволив їм. ³³ Вийшовши ж біси з чоловіка, увійшли в свині; і кинув ся гурт із кручі в озеро, та й потонув. ³⁴ Побачивши ж пастухи, що сталось, повтікали, й, пійшовши, сповістили по містах і по селах. ³⁵ Повиходили ж дивитись, що сталось, і прийшли до Ісуса, й знайшли сидячого чоловіка, що з него біси вийшли, одягненого й при розумі, в ногах у Ісуса, й злякались. ³⁶ Сповістили ж їх і ті, що бачили, як спас ся біснуватий. ³⁷ І благав Його весь народ околиці Гадаринської вийти

від них, бо страх великий обняв їх; Він же, ввійшовши в човен, вернув ся. ³⁸ Благав же Його чоловік, з котрого вийшли біси. Щоб бути з Ним; відпустив же його Ісус, глаголючи: ³⁹ Вернись до дому твого та розкажи, скільки зробив тобі Господь. І пійшов він по всьому городу, проповідуючи, скільки зробив йому Ісус. ⁴⁰ Стало ся ж, як вернувся Ісус, прийняв Його народ: всі бо дожидали Його. ⁴¹ І ось прийшов чоловік, котрому ймя Яір (а сей був старшиною над школою), і, припавши до ніг Ісусові, благав Його, щоб увійшов у господу його. ⁴² Бо дочка єдина була в него літ дванайцяти, і та вмирала. Як же йшов Він, народ тиснув ся до Него; ⁴³ і одна жінка, будши в кровотічі років дванайцять, котра, на лікарів витративши весь прожиток, не могла ні від кого вигоїтись, ⁴⁴ і, приступивши ззаду, приторкнулась до краю одежі Його, й зараз перестала кровотіч її. ⁴⁵ І рече Ісус: Хто приторкнув ся до мене? Як же всі відпирались, сказав Петр і ті, що з Ним: Наставниче, народ товпить ся та тиснесть ся до Тебе, а Ти кажеш: Хто приторкнувся до мене? ⁴⁶ Ісус же рече: Приторкнув ся до мене хтось; я бо чув, що сила вийшла з мене. ⁴⁷ Бачивши ж жінка, що не втаїть ся, трясучись приступила й, припавши перед Ним, з якої причини приторкнулась до Него, сповістила Його перед усім народом, і як одужала зараз. ⁴⁸ Він же рече їй: Бодрись, дочко: віра твоя спасла тебе; йди з упокоєм. ⁴⁹ Ще Він промовляв, приходить один від шкільного старшини, кажучи Мому: Вмерла дочка твоя; не труди учителя. ⁵⁰ Ісус же, дочувши, озвав ся до него, глаголючи: Не бій ся; тільки віруй, то й спасеть ся. ⁵¹ Увійшовши ж у господу, не пустив увійти нікого, тільки Петра, та Якова, та Йоана, та

батька дитини й матір. ⁵² Плакали ж усі й голосили по ній; Він же рече: Не плачте; не вмерла, а спить. ⁵³ І сьміялись вони з Него, знаючи, що вмерла. ⁵⁴ Він же, випровадивши надвір усіх, і взявши за руку її, покликнув, глаголючи: Дівчинко, встань. ⁵⁵ І вернувся дух її, і встала зараз; і звелів їй дати їсти. ⁵⁶ І дивувались родителі її; Він же заповів їм нікому не казати, що сталося.

9

¹ Скликавши ж дванайцятьох учеників своїх, дав їм силу й власть над усіма бісами, й недуги сціляти. ² І післав їх проповідувати царство Боже та оздоровлювати недужих. ³ І рече до них: Нічого не беріть на дорогу, ні палиці, ні торбини, ні хліба, ні срібла, ані по дві одежині майте. ⁴ І в котору госпуду прийдете, там пробувайте й звідтіля виходьте. ⁵ А хто не прийме вас, виходячи з города того, й порох з ваших ніг обтрусіть на сьвідкуванне проти них. ⁶ Вийшовши ж, ходили по селах; благовісткуючи та сціляючи всюди. ⁷ Почув то Ірод четверовластник усе, що сталося від Него, та й стуманів: тим що деякі казали, що Йоан устав із мертвих, ⁸ інші ж, що Ілия явив ся, другі ж, що один з пророків старих воскрес. ⁹ І каже Ірод: Йоана я стяв; хто ж се той, про котрого я чую таке? І шукав видіти Його. ¹⁰ І вернувшись апостоли, оповідали Йому, що чинили. І взявши їх, пійшов окреме у місце пуге города, званого Витсаїда. ¹¹ Народ же дознавшись, пійшов слідом за Ним; і, прийнявши їх, глаголав їм про царство Боже й, кому треба було сцілення, оздоровлював. ¹² День же почав нахилятись; приступивши ж дванадцять, сказали Йому: Відошли народ, щоб, пійшовши кругом по селах та хуторах, відпочили й роздобули харчі; бо ми

тут у пустому місці. ¹³ Рече ж до них: Дайте ви їм їсти. Вони ж сказали: Нема в нас більш, як п'ять хлібів та дві риби; хиба що пійшовши купимо для всього народу сього їжі. ¹⁴ Було бо до п'яти тисяч чоловіка. Рече ж до учеників своїх: Садовіть їх купами по п'ятьдесятеро. ¹⁵ І зробили так, і посадовили всіх. ¹⁶ Узявши ж п'ять хлібів та дві риби й поглянувши на небо, благословив їх, і ламав, і давав ученикам класти перед народом. ¹⁷ І їли, й наситились усі; і назбирано остальних у них окрушин дванайцять кошів. ¹⁸ І сталося, як Він молив ся на самоті, були з Ним ученики; й спитав їх, глаголючи: Хто я, каже народ? ¹⁹ Вони ж озвавшись сказали: Йоан Хреститель; другі: Ілия; інші ж: Що один пророк із старих воскрес. ²⁰ Рече ж їм: Ви ж, хто я, кажете? Озвав ся ж Петр і сказав: Христос Божий. ²¹ Він же, наказавши їм, повелів нікому не казати про се, ²² глаголючи: Що мусить Син чоловічий багато терпіти, й відцурають ся Його старші, та архиереї, та письменники, і вб'ють, і в третій день воскресне Він. ²³ Рече ж до всіх: Коли хто хоче за мною йти, нехай одречеть ся себе й бере хрест, свій щодня, та й іде слідом за мною. ²⁴ Хто бо хоче душу свою спасти погубить її; хто ж погубить душу свою задля мене, той спасе її. ²⁵ Що бо за користь мати ме чоловік, здобувши сьвіт увесь, себе ж погубивши або занапастивши? ²⁶ Хто бо посоромить ся мене й моїх словес, того й Син чоловічий посоромить ся, як прийде в славі своїй, і Отця, і сьвятих ангелів. ²⁷ Глаголю ж вам істино: Єсть деякі між стоячими тут, що не вкусять смерті, аж поки побачать царство Боже. ²⁸ Було ж після словес тих днів з вісім, і взявши Петра, та Йоана, та Якова, зійшов на гору молитись. ²⁹ І, як молив ся Він вид лица Його став

инший, і одежа Його біла, блискуча. ³⁰ І ось два чоловіки розмовляли з Ним, котрі були Мойсей та Ілія; ³¹ вони, явившись у славі, говорили про смерть Його, яку мав сповнити в Єрусалимі. ³² Петр же й ті, що з Ним, були отягчені сном; пробудивши ся ж, побачили славу Його й двох чоловіків, стоячих з Ним. ³³ І сталось, як розлучались від Него, каже Петр до Ісуса: Наставниче, добре нам тут бути: зробимо три намети, один Тобі, й Мойсею один, а один Ілії, не знаючи, що каже. ³⁴ Як же він се говорив, постала хмара, та й отінила їх, і полякались, як вони увійшли в хмару. ³⁵ І роздав ся голос із хмари, говорячи: Се син мій любий; слухайте Його. ³⁶ А як був голос, знайдено Ісуса одного. І мовчали вони, й нікому не оповідали в ті дні нічого, що бачили. ³⁷ Стало ся ж другого дня, як зійшли вони з гори, зустріло Його багато народу. ³⁸ І ось чоловік з народу покликнув, кажучи: Учителю, благаю Тебе, зглянь ся на сина мого; бо він єдиний у мене. ³⁹ І ось дух хапав його, і він зараз кричить; і рве його з піною, і ледві одходить од него, розбивши його. ⁴⁰ І благав я учеників Твоїх, щоб вигнали його, й не здоліли. ⁴¹ І озвавшись Ісус, рече: О кодло невірне та розвратне! доки буду з вами й терпіти му вас? Приведи сюди сина твого. ⁴² Ще ж йшов він, а біс ударив ним, та й затряс. Погрозив же Ісус духові нечистому, і оздоровив хлопця, і оддав його батькові його. ⁴³ З'умляли ся ж усі величчєм Божим. Як же всі дивувались усім, що зробив Ісус, рече Він до учеників своїх: ⁴⁴ Повкладуйте в уші ваші слова сі: Син бо чоловічий має бути виданим у руки чоловічі. ⁴⁵ Вони ж не зрозуміли слова сього, й було воно закрите від них, щоб не постерегли його; а бояли ся питати Його про слово се. ⁴⁶ Постала ж думка між

ними, хто був би більший з них. ⁴⁷ Ісус же, знаючи думку серця їх, узявши дитину, поставив її біля себе, ⁴⁸ і рече їм: Хто прийме сю дитину в ім'я моє, мене приймав; а хто мене прийме, приймає пославшого мене: хто бо найменший між усіма вами, той буде великий. ⁴⁹ І озвавшись Йоан, каже: Наставниче, ми бачили одного, що в ім'я Твоє виганяв біси, й заборонили йому; бо не ходить услід з нами. ⁵⁰ І рече до него Ісус: Не бороніть, хто бо не проти нас, той з нами. ⁵¹ І сталося, як сповнилися дні взяття Його (вгору), утвердив лице своє йти в Єрусалим, ⁵² і післав посланці перед лицем своїм; і пійшовши вони, увійшли в село Самарянське, щоб приготувити Йому. ⁵³ І не прийнято Його, бо лице Його було грядуще в Єрусалим. ⁵⁴ Бачивши ж ученики Його Яков та Йоан, казали: Господи, хочеш, скажемо, щоб огонь зійшов з неба та й пожер їх, як Ілія зробив? ⁵⁵ Він же обернувшись докорив їм, і рече: Не знаєте, якого ви духа. ⁵⁶ Син бо чоловічий не прийшов душі людські погубляти, а спасати. І пійшли в інше село. ⁵⁷ Стало ся ж, як йшли вони, сказав у дорозі хтось до Него: Пійду слідом за Тобою, куди б ні пійшов, Господи. ⁵⁸ І рече йому Ісус: Лисиці нори мають, і птиці небесні гнізда; Син же чоловічий не має, де голови прихилити. ⁵⁹ Рече ж до другого: Йди слідом за мною. Він же каже: Господи, дозволь мені пійти перш поховати батька мого. ⁶⁰ Рече ж йому Ісус: Остав мертвим ховати своїх мерців, ти ж іди, проповідуй царство Боже. ⁶¹ Рече ж і другий: Пійду слідом за Тобою, Господи; перше ж дай мені попрощатись із тими, що в дому моїм. ⁶² Рече ж до него Ісус: Ніхто, положивши руку свою на рало й позираючи назад, не спосібен до царства Божого.

10

¹ Після ж сього настановив Господь і других сімдесять, та й післав їх по двоє перед лицем своїм у кожний город і місце, куди мав сам йти. ² Рече ж до них: Жниво велике, робітника ж мало: просіть же Господа жнива, щоб випровадив робітників на жниво своє. ³ Ійдіть; ось я посилаю вас, як ягнят між вовки. ⁴ Не носіть калитки, ні торбини, ні обува, і нікого в дорозі не витайте. ⁵ У котру ж госпду ввійдете, перше кажіть: Впокій домові сьому; ⁶ і коли там буде син упокою, спочине на йому впокій ваш; коли ж ні, до вас вернетъ ся. ⁷ У тім же дому зоставайтесь, ївши й пивши, що в в них: достоен бо робітник нагороди своєї. Не ходіть од хати до хати. ⁸ І в которий город увійдете, й приймуть вас, їжте що поставлять перед, вами, ⁹ і сціляйте в ньому недужих, і кажіть ім: Наближилось до вас царство Боже. ¹⁰ У которий же город прийдете й не приймуть вас, вийшовши на улиці його, скажіть: ¹¹ І порох, що поприлипав до нас із города вашого, обтрушуємо вам; тільки ж се знайте, що наближилось до вас царство Боже. ¹² Глаголю ж вам, що Содомлянам дня того одрадініш буде, ніж городові тому. ¹³ Горе тобі, Хоразине! горе тобі, Витсаїдо! бо коли б у Тирі та Сидоні стались чудеса, що стали ся в вас, давно б, у веретиці та в попелі сидячи, покаялись. ¹⁴ Тільки ж Тирові й Сидонові одрадініш буде на суді, ніж вам. ¹⁵ І ти, Капернауме, що аж до неба підняв ся, аж у пекло провалиш ся. ¹⁶ Хто слухав вас, мене слухав; а хто гордує вами, мною гордує; хто ж мною гордує, гордує Пославшим мене. ¹⁷ І вернулись сімдесять назад з радіщами, кажучи: Господи, й біси корять ся нам в імя Твоє. ¹⁸ Рече ж ім: Видів я

сатану, як блискавку з неба падаючого. ¹⁹ Ось даю вам силу наступати на гадюки й на скорпиони, й на всю силу ворожу, й ніщо вам не шкодить ме.

²⁰ Тільки ж бо сим не втішайтесь, що духи вам корять ся; втішайте ся ж більш, що імена ваші написані на небесах. ²¹ Того часу зрадів духом Ісус, і рече; Дякую Тобі, Отче, Господи неба й землі, що втаїв се від премудрих і розумних, а відкрив недоліткам. Так, Отче: бо так воно вподобалось, перед Тобою. ²² Усе передане мені від Отця; і ніхто не знав, хто Син, тільки Отець, і хто Отець, тільки Син та кому схоче Син одкрити. ²³ І, обернувшись до учеників на самоті, рече: Блаженні очі, котрі бачать, що ви бачите: ²⁴ глаголю бо вам: Що многі пророки й царі хотіли бачити, що ви бачите, та й не бачили, й чути, що ви чуєте, та й не чули. ²⁵ І ось, законник один устав, спокушуючи Його й кажучи: Учителю, що робивши, житте вічне насліджу? ²⁶ Він же рече до него: В законі що написано? як читаєш? ²⁷ Він же, озвавшись, каже: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією силою твоєю, і всією думкою твоєю, та ближнього твого, як себе самого. ²⁸ Рече ж йому: Право відказав еси. Се чини, то й жити меш. ²⁹ Він же, хотівши справдити себе, каже до Ісуса: Хто ж мій ближній? ³⁰ Підхопивши ж Ісус, рече: Чоловік один йшов з Єрусалиму в Єрихон, і попав ся розбійникам, котрі, обдерши його й рани завдавши, дійшли, зоставивши півмертвого. ³¹ Случаєм ійшов якийсь священик дорогою цією, і, побачивши його, пройшов мимо. ³² Так само ж і левит, лучившись на те місце, приступивши й подивившись, пройшов мимо. ³³ Самарянин же один, ідучи дорогою, прийшов до него й, побачивши його, милосердував ся, ³⁴ і, приступивши, обвязав рани його, ллючи оливу та

вино, й, посадивши його на свою скотину, привів його в гостинницю, і пильнував його; ³⁵ а на завтра, одходячи, вийняв два денарії, дав гостинникові, та й каже йому: Доглядай його, і що над се видаси, я, вернувшись, оддам тобі. ³⁶ Хто ж оце з тих трох здається тобі ближнім тому, що попавсь між розбійники? ³⁷ Він же каже: Хто зробив милість йому. Рече тоді йому Ісус: Їди й ти чини так. ³⁸ Стало ся ж, як ійшли вони, увійшов Він у в одно село, жінка ж одна, на ймя Марта, прийняла Його в господу свою. ³⁹ А була в неї сестра, звана Марія, котра, сівши в ногах у Ісуса, слухала слово Його. ⁴⁰ Марта ж зайнялась великою послугою; ставши ж каже: Господи, чи байдуже Тобі, що сестра моя одну мене зоставила послугувати? Скажи ж їй, щоб мені помагала. ⁴¹ Озвавши ся ж рече їй Ісус: Марто, Марто, журиш ся та побиваеш ся про многе, ⁴² одного ж треба. Марія добру частину вибрала, що не відніметь ся від неї.

11

¹ І сталось, як Він молив ся на одному місці, і як перестав, сказав один з учеників до Него: Господи, навчи нас молитись, як і Йоан навчив учеників своїх. ² Рече ж їм: Коли молитесь, кажіть: Отче наш, що на небесах! Нехай святить ся імя Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. ³ Хліб наш щоденний дай нам сьогодні. ⁴ І прости нам довги наші, як і ми прощаємо кожному довжникові нашому; й не введи нас у спокусу, а ізбави нас од лукавого. ⁵ І рече до них: Хто з вас мати ме приятеля, і прийде до него о півночі, і скаже йому: Друже, позич мені три хліби, ⁶ бо приятель мій прийшов до мене з дороги, й не маю що поставити перед ним; ⁷ а той

із середини, озвавшись, скаже: Не турбуй мене; вже двері зачинені, і діти мої зо мною в постелі; не можу, вставши, дати тобі: ⁸ глаголю вам: Хоч і не дасть йому, вставши, що він йому друг, та задля докучання його, вставши, дасть йому, скільки йому треба. ⁹ І я вам глаголю: Просіть, то й дасть ся вам; шукайте, то й знайдете; стукайте, то й одчинить ся вам. ¹⁰ Кожен бо, хто просить, одержує; і хто шукав, знаходить; і хто стукає, тому відчиняють. ¹¹ У которого ж з вас, батьків, просити ме син хліба, чи каменя подасть йому? а як риби, чи замість риби гадюку подасть йому? ¹² Або коли просити ме яйця, чи подасть йому скорпиона? ¹³ Коли ж ви, лихими будши, знаєте добрі дари давати дітям вашим, яв же більш Отець із неба, не дасть Духа сьвятого тим, що просять у Него? ¹⁴ І вигнав біса, а той був німий. Стало ся ж, як диявол вийшов, промовив німий; і дивувавсь народ. ¹⁵ Деякі ж з них казали: Вельзевулом, князем бісовським, виганяв біси. ¹⁶ Другі ж, спокушуючи його, ознаки від Него шукали з неба. ¹⁷ Він же, знаючи думки їх, рече їм: Кожне царство, проти себе розділившись, пустіє; і господа - проти господи, падає. ¹⁸ Коли ж і сатана проти себе розділить ся, яв устоїть царство його? Бо кажете, що Вельзевулом виганяю біси. ¹⁹ Коли ж я Вельзевулом виганяю біси, то сини ваші ким виганяють їх ? Тим суддями вашими вони будуть. ²⁰ Коли ж пальцем Божим виганяю біси, то конче пристигло до вас царство Боже. ²¹ Коли ж сильний, в'оружившись, стереже свого двору, то в спокою добро його. ²² Коли ж сильніщий над него, прийшовши, подужав його, то всю зброю його бере, що на неї вповав, та й роздав здобич його. ²³ Хто не зо мною, той проти мене; і хто не збирає зо

мною, розсипає. ²⁴ Як же нечистий дух вийде з чоловіка, то блукав по безвіддях, шукаючи впокою, і, не знайшовши, каже: Вернусь до домівки моєї, звідкіля вийшов. ²⁵ І прийшовши знайде її виметену й прибрану. ²⁶ Тоді йде та бере сім інших духів, зліщих над себе; і, ввійшовши, домують там; і буде останнє чоловіка того гірше першого. ²⁷ Стало ся ж, як промовляв Він се, піднявши одна жінка зміж народу голос, каже Йому: Блаженна утроба, що носила Тебе, й соски, що ссав еси. ²⁸ Він же рече: Блаженні ж і ті, що слухають слово Боже, та й хоронять його. ²⁹ Як же народ громадив ся, почав глаголати: Кодло се лукаве; воно ознаки шукає, і не дасть ся ознака йому, тільки ознака Йони пророка. ³⁰ Бо, як Йона був ознакою Ниневянам, так буде й Син чоловічий кодлу сьому: ³¹ Цариця полуденна встане на суд із чоловіками кодла сього, та й осудить їх: бо прийшла вона з краю землі послухати премудрості Соломонової; а ось більший Соломона тут, ³² Ниневяне встануть на суд із кодлом сим, та й осудять його; бо покаялись по проповіді Йониній; а ось більший Йони тут. ³³ Ніхто ж, засьвітивши сьвічку, на потайному не ставить, ні під посудину, а на сьвічнику, щоб хто входить, сьвітло бачив. ³⁴ Сьвітло тілу око; коли ж оце тїю твоє ясне буде, то й все тіло твоє сьвітле: коли ж лихе буде, то й тіло твоє темне. ³⁵ Гледи ж оце, щоб сьвітло, що в тобі, не була темрява. ³⁶ Коли ж тіло твоє все сьвітле, не маючи ніякої частини темної, то буде сьвітле все, як би сьвічка сяєвом просьвічувала тебе. ³⁷ Як же Він промовляв, просив Його Фарисей один, щоб обідав у него; ввійшовши ж, сів за столом. ³⁸ Фарисей же, побачивши, здивував ся, що перше не обмив ся перед обідом. ³⁹ Рече ж Господь до него: Тепер ви,

Фарисеї, верх чаші і блюда очищаєте; середина ж ваша повна здирства та лукавства. ⁴⁰ Безумні! хиба, хто зробив верх, і середини не зробив. ⁴¹ Тільки давайте милостиню з того, що є, і ось усе чисте вам буде. ⁴² Та горе вам, Фарисеї! бо даєте десятину з м'яти, рути і всякого зілля, а минаєте суд і любов Божу. Се повинні були чинити, та й того не залишати. ⁴³ Горе вам, Фарисеї! бо любите перві сїдалища по школах і витання на торгах. ⁴⁴ Горе вам, письменники та Фарисеї, лицеміри! бо ви мов гроби, що їх невидко, й люде, ходячи поверх них, не знають. ⁴⁵ Озвав ся ж один з законників, і каже Йому: Учителю, так говорячи, ти й вас обижаєш. ⁴⁶ Він же рече: І вам, законникам, горе! що наждадуєте людям тягарі котрі важко носити, а самі одним пальцем вашим не приторкнетесь до тягарів. ⁴⁷ Горе вам! що будете гроби пророкам, батьки ж ваші повбивали їх. ⁴⁸ Правдиво ви свідкуєте, і любі вам учинки батьків ваших; бо се вони повбивали їх, ви ж будете їм гроби. ⁴⁹ Тим і премудрість Божа глаголе: Пішлю до них пророків та апостолів, і інших з них вони вбивати муть та гонити муть, ⁵⁰ щоб відомстити за кров усіх пророків, пролиту від основання світа кодлу сьому, ⁵¹ від крові Авеля аж до крові Захарії, що поліг між жертівнею й храмом. Так, глаголю вам, відомстить ся, кодлу сьому. ⁵² Горе вам, законники! що ви взяли ключ розуміння: самі не ввійшли, й тим, що входять, заборонили. ⁵³ Як же промовляв Він се до них, стали письменники та Фарисеї вельми наступати на Него, й допитуватись у Него про многі речі, ⁵⁴ чигаючи на Него й шукаючи вхопити що з уст Його, щоб обвинувати Його.

12

¹ Тим часом, як зібралась тьма народу, так що топтало одно одного, почав глаголати ученикам своїм: Перш усього остерегайтесь квасу Фарисейського, чи то лицемірства. ² Нічого бо нема закритого, що не відкриєть ся, ані захованого, що не виявить ся. ³ Тим, що ви потемки промовили, повидну чути муть; і що на ухо казали ви в коморах, проповідувати меть ся на домах. ⁴ Глаголю ж вам, другам моїм: Не лякайтесь тих, що вбивають тіло, а потім не можуть більш нічого заподїяти. ⁵ Я яе покажу вам, кого лякатись: Лякайтесь того, хто, вбивши, власть має вкинути в пекло. Так, глаголю вам, того лякайтесь. ⁶ Хиба пятеро горобців не продають за два шаги? й один же з них не забутий перед Богом. ⁷ Тільки ж і волоссе на голові вашій усе полічене. Не лякайте ся ж оце: ви многих горобців дорожчі. ⁸ Глаголю ж вам: Всякий, хто визнавати ме мене деред людьми, й Син чоловічий визнавати ме його перед ангелами Божими. ⁹ Хто ж відречеть ся мене перед людьми, того відречусь я перед ангелами Божими. ¹⁰ І всякий, хто скаже слово на Сина чоловічого, простить ся йому; хто ж на сьвятого Духа хулив, не простить ся. ¹¹ Коли ж приведуть вас у школи, та до урядів, та до властей, не дбайте про те, як або чим боронити метесь, або що казати мете: ¹² бо сьвятий Дух учить ме вас тієї години, що треба говорити. ¹³ Каже ж йому один з народу: Учителю, скажи братові моему, щоб поділив ся зо мною насліддем. ¹⁴ Він же рече йому: Чоловіче, хто настановив мене суддею або ділителем над вами? ¹⁵ Рече ж до них: Остерегайтесь і бережітесь зажерливості; бо не в тім комусь житте його, щоб надто мати з достатків своїх. ¹⁶ Сказав

же приповість до них, глаголючи: В одного багатого чоловіка вродила добре земля; ¹⁷ і думає він сам собі, говорячи: Що мені робити, що не маю куди звести овочі мої? ¹⁸ І каже: От що зроблю: Розберу клуні мої та більші побудую, і зведу туди всі плоди мої і добро моє. ¹⁹ І скажу душі моїй: Душе, маєш багацько добра, зложеного на літа многи; спочивай, їж, пий, веселися. ²⁰ Рече ж йому Бог: Безумний, сієї ночі душу твою візьмуть у тебе; що ж надбав еси, кому буде? ²¹ Оттак, хто скарбує для себе, а не в Бога багатіє. ²² Рече ж до учеників своїх: Тим глаголю вам: Не журіть ся душею вашою, що їсти мете, ані тілом, чим з'одягнетесь. ²³ Душа більша їжі, а тіло одежі. ²⁴ Погляньте на круки: що не сіють і не жнуть; у них ні комори, ні клуні, а Бог годує їх; як же більше луччі ви птаства? ²⁵ Хто ж з вас, журившись, може прибавити до зросту свого один локіть? ²⁶ Коли ж ви й найменшого не можете, то чого про инше журитесь? ²⁷ Погляньте на лилії, як вони ростуть: не працюють і не прядуть; глаголю ж вам, що й Соломон у всій славі своїй не з'одягав ся, як одна з сих. ²⁸ Коли ж траву, що сьогодні на полі, а завтра буде в піч вкинута, Бог так з'одягає; то як більше вас, маловіри? ²⁹ І ви не шукайте що вам їсти, або що пити, й не несітесь (високо); ³⁰ того бо всього народи світу шукають; Отець же ваш знає, що треба вам сього. ³¹ Лучче шукайте царства Божого, а се все додасть ся вам. ³² Не лякай ся, мале стадо: бо вподобалось Отцеві вашому дати вам царство. ³³ Продавайте достатки ваші, і подавайте милостиню; робіть собі сакви, що не ветшають, скарб, що не вбавляється на небесах, де злодій не приступає, ані міль не їсть. ³⁴ Де бо скарб ваш, там і серце ваше буде. ³⁵ Нехай будуть поясниці

ваші підперезані, і світильники позасвічувані, ³⁶ і ви подобні людям, що дожидають пана свого, коли вертати меть ся з весілля, щоб, як прийде та постукає, зараз одчинити йому. ³⁷ Блаженні слуги ті, котрих, прийшовши пан, знайде їх пильнуючих; істино глаголю вам, що піддережеть ся та й посадовить їх за стіл, і, приступивши, послугувати ме їм. ³⁸ І коли прийде о другій сторожі, або о третій сторожі прийде, і знайде так, блаженні слуги ті. ³⁹ Се ж знайте, що коли б знав господар, о которій годині злодій прийде, пильнував би, й не дав би підкопати господи своєї. ⁴⁰ Тим і ви будьте готові; бо, котрої години не думаєте, Син чоловічий прийде. ⁴¹ Каже ж Йому Петр: Господи, чи до нас приповість сю глаголеш, чи до всіх? ⁴² Рече ж Господь: Хто єсть вірний і розумний дворецький, що поставить його пан над челяддю своєю, видавати у пору визначену харч? ⁴³ Блажен слуга той, котрого, пан прийшовши, знайде, що робить так. ⁴⁴ По правді глаголю вам, що над усім достатком своїм поставить його. ⁴⁵ Коли ж слуга той скаже в серці своїм: Барить ся пан мій прийти, та й зачне бити рабів і рабинь, їсти, та пити, та впиватись, ⁴⁶ прийде пан того слуги дня, котрого не сподіваєть ся, і години, котрої не знав, та й відлучить його, й долю його з невірними положить. ⁴⁷ Той же слуга, що знав волю пана свого, та й не приготував ся, ані зробив по волі його, буде битий много. ⁴⁸ Хто ж, не знавши, зробив достойне биття, буде битий мало. Від усякого бо, кому дано багато, багато вимагати меть ся від него; а кому прибавлено багато, більш спитаєть ся від него. ⁴⁹ Огонь прийшов я кинути на землю; і чого хочу? тільки щоб запалав уже. ⁵⁰ Хрещеннем же маю хреститись, і як мені важко, доки се скінчить ся!

⁵¹ Чи думаєте, що впокій прийшов я дати на землі? Ні, глаголю вам, а розділенне: ⁵² буде бо від нині пятеро в одній хаті розділених, троє проти двох, і двоє проти трох. ⁵³ Стане батько різно проти сина, а син проти батька; мати проти дочки, а дочка проти матери; свекруха проти невістки своєї, і невістка проти свекрухи своєї. ⁵⁴ Рече ж і до народу: Як побачите хмару, що виступає від заходу, зараз кажете: Ливень буде, й буває так. ⁵⁵ А як вітер полуденний віє, кажете, що спека буде, й буває. ⁵⁶ Лицеміри, лице землі і неба вмiєте пізнавати, часу ж сього як не розпізнаєте? ⁵⁷ Чом же й про себе не судите право? ⁵⁸ Як бо йдеш із противником твоїм перед князя, то в дорозі дбай, щоб збутись його; щоб не потяг тебе до судді, а суддя не передав тебе слугі, а слуга не вкинув тебе в темницю. ⁵⁹ Глаголю тобі, не вийдеш звідтіля, доки й останнього мідяка не віддаси.

13

¹ Нагодили ся ж деякі того часу, оповiдуючи Йому про Галилейцiв, котрих кров Пилат змішав з жертвами їх. ² І озвавшись Ісус, рече їм: Чи думаєте, що Галилейцi сi грiшницi від усіх Галилейцiв були, що так постраждали? ³ Ні, глаголю вам; тільки ж, коли, не покаетесь, усi так само погинете. ⁴ Або ті вісімнайцять, що впала на них башта в Силоамі та й побила, щ думаєте, що сi були бiльшi довжники, над усіх людей що живуть в Єрусалимі? ⁵ Ні, глаголю вам; тільки ж, коли не покаетесь, то всi так само погинете. ⁶ Сказав же сю приповiсть: Смоківницю мав хтось у винограднику своїм посажену; й прийшов овощу шукати на ній, та й не знайшов, ⁷ Рече ж до винаря: Ось три роки; приходжу, шукаючи овощу на смоківницi сій, та й не знаходжу. Зрубай

її, на що й землю займає? ⁸ Він же, озвавшись, каже йому: Господи, зостав її і на се літо, поки прокопаю круг неї та обложу гноем, ⁹ чей зродить овощ; коли ж ні, тоді зрубаєш її. ¹⁰ Навчав же в одній школі по суботам. ¹¹ І ось була жінка, маючи духа недуги вісімнадцять років, і була сгорблена, й не могла зовсім випростатись. ¹² Побачивши ж її Ісус, покликав, і рече їй: Жінко, одзволилась еси від недуги твоєї. ¹³ І положив на неї руки, й зараз стала права, й прославляла Бога. ¹⁴ Озвав ся ж шкільний старшина, досадуючи, що в суботу сцілив Ісус, і каже народові: в шість днів, в котрі годить ся робити; отоді ж приходьте, та й сціляйтесь, а не субітнього дня. ¹⁵ Відказав тоді йому Господь, і рече: Лицеміри, хиба не кожен з вас у суботу одв'язує вода свого або осла від ясел, та веде поїти? ¹⁶ Сю ж дочку Авраамову, що вязав сатана, бач вісімнадцять років, чи не годилось одзволити од вязила сього в день субітній? ¹⁷ І, як се промовив, засоромились усі противники Його, а всі люде радувались усім славним, що сталось від Него? ¹⁸ Рече ж: Кому подобне царство Боже? й кому уподоблю його? ¹⁹ Подобне воно зерну горчиці, що взявши чоловік, кинув у город свій, і виросло воно, й стало дерево велике; й птаство небесне кублилось між гіллям його. ²⁰ І знов рече: Кому уподоблю царство Боже? ²¹ Подобне воно квасу, що взявши жінка, розчинила у трох мірках борошна, поки вкисне все. ²² І проходив через городи й села, навчаючи й верстаючи дорогу до Єрусалиму. ²³ Каже ж один Йому: Господи, чи тих мало, що спасають ся? Він же рече до них: ²⁴ Силкуйтесь увійти тісними ворітьми; бо многі, глаголю вам, шукати муть увійти, та й не здоліють.

25 І, як устане господар та зачинить двері, а ви зачнете, стоячи знадвору, стукати в двері, говорячи: Господи, Господи, відчини нам, то озвавшись, скаже вам: Не знаю вас, звідкіля ви; 26 тоді станете казати: Ми їли перед Тобою й пили, й по улицях наших навчав єси. 27 І скаже: Глаголю вам, що не знаю вас, звідкіля ви: уступіть ся від мене, всі, що робите неправду. 28 Там буде плач і скреготанне зубів, як побачите Авраама, та Ісаака, та Якова і всіх пророків у царстві Божому, себе ж вигнаних геть. 29 І прийдуть од сходу й заходу, і від півночі й полудня, та й сядуть у царстві Божому: 30 І ось є останні, що будуть перві, й перві, що будуть останні. 31 Того дня приступили деякі Фарисеї, кажучи Йому: Зійди звідсіля, бо Ірод хоче Тебе вбити. 32 І рече їм: Ідїть та скажіть лисиці тій: Ось виганяю біси, й сцілення роблю сьогодні й завтра, а третього дня скінчаю ся. 33 Тільки ж мушу сьогодні і завтра й дальшого дня ходити, бо не можна пророкові загинути осторонь Єрусалиму. 34 Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і каменуєш посланих до тебе! скільки раз хотїв я зібрати діти твої, як курка своє гніздо під крила, й не схотїли. 35 Оце ж оставляєть ся вам господа ваша пуста; істино ж глаголю вам: Що не побачите мене, доки прийде час, що скажете: Благословен грядущий в ім'я Господне.

14

1 І сталось, як прийшов Він у господа до одного із старших фарисейських у суботу їсти хлїб, були й вони, назираючи Його. 2 І ось один чоловік у водянци (у водяній пухлинї) був перед Ним. 3 І озвавшись Ісус, рече до законників та Фарисеїв, глаголючи: Чи годить ся в суботу сціляти? 4 Вони ж мовчали. І взявши

сцілив його, та й відпустив. ⁵ І, озвавшись до них, рече: В кого з вас осел або віл упаде в колодязь, чи зараз не витягне його субітнього дня? ⁶ І не змогли вони відказати Йому знов проти сього. ⁷ Сказав же до запрошених приповість, постерігши, як перві місця вибирають, глаголючи до них: ⁸ Коли запрошений ти від кого на весілле, то не сідай на першому місці, щоб часом поважніший тебе не був запрошений від него, ⁹ і прийшовши той, хто запросив тебе й його, не сказав тобі: Дай сьому місце; а тоді доведеть ся тобі з соромом останнє місце заняти. ¹⁰ Ні, коди ти запрошений, прийшовши сідай на останньому місці, щоб, як прийде, хто запросив тебе, сказав тобі: Друже, сідай вище. Тоді буде тобі слава перед тими, що сидять з тобою. ¹¹ Бо кожен, хто нести меть ся вгору, принизить ся, хто ж принизуєть ся, пійде вгору. ¹² Рече ж і тому, що запросив його: Коли справляєш обід або вечерю, не клич приятелів твоїх, ні братів твоїх, ні сусід багатих; щоб часом і вони тебе не запросили, й не було тобі відплати. ¹³ Ні, коли справляєш гостину, запрошуй убогих, калік, кривих, сліпих; ¹⁴ то будеш блажен бо не мають чим віддати тобі; віддасть ся бо тобі увоскресенню праведних. ¹⁵ Почувши ж се один з сидячихз Ним, каже Йому: Блажен, хто їсти ме хліб у царстві Божім. ¹⁶ Він же рече йому: Один чоловік справив вечерю велику, та й запросив многих; ¹⁷ і післав слугу свого часу вечері сказати запрошеним: Ійдіть, бо вже все готове. ¹⁸ І почали рядом відпрошуватись усі. Первий сказав йому: Поле купив я, то мушу шити та подивитись на него. Прошу тебе, вибач мені. ¹⁹ А другий сказав: Пять ярем волів купив я, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені. ²⁰ А знов другий

сказав: Я одруживсь, тому й не можу прийти. ²¹ І прийшовши слуга той, оповів панові своєму. Тоді прогнівившись господар, рече служі своєму: Вийди хутко на дороги та на улиці городські, та вбогих, та калік, та кривих, та сліпих поприводь сюди. ²² І рече слуга: Пане, сталось, як звелів еси, та й ще в місце. ²³ І рече пан до слуги: Вийди на шляхи та на загороди, та силуй увійти, щоб повна була господа моя. ²⁴ Глаголю бо вам, що ніхто з чоловіків тих запрошених не покоштує моєї вечері. ²⁵ Йшло ж із Ним пребагате народу; й обернувшись рече до них: ²⁶ Коли хто приходить до мене й не зненавидить батька свого, й матір, і жінку, й діти, й братів, і сестер, та ще й свою душу, не може учеником моїм бути. ²⁷ І хто не носить хреста свого й не ходить слідом за мною, не може бути учеником моїм. ²⁸ Хто бо з вас, задумавши башту будувати, перше сівши не полічить видатку, чи має на скінченне? ²⁹ щоб часом, як положить він основину, та, не спроможеться скінчити, всі, дивлячись, не стали сьміятись із него, кажучи: ³⁰ Що сей чоловік почав будувати, та й не спроміг ся скінчити. ³¹ Або який цар, ідучи на войну, ударити на другого царя, сівши перше не порадить ся, чи можливо з десятьма тисячами устояти проти того, хто з дванайцятьма тисячами йде на него. ³² Коли ж ні, то ще як той далеко, посли піславши, просить примирря. ³³ Так оце всякий з вас, хто не відцураєть ся від усього свого достатку, не може моїм учеником бути, ³⁴ Добро сіль; коли ж сіль вітріє, то чим приправити? ³⁵ Ні в землю, ні в гній не годить ся вона; геть викидають її. Хто має уші слухати, нехай слухає.

15

¹ Приближували ся ж до Него всі митники й грішники, слухати Його. ² І нарекали Фарисеї та письменники, кажучи: Шо сей грішників приймав і їсть із ними. ³ Сказав же до них приповість сю, глаголючи: ⁴ Которий чоловік з вас, мавши сотню овечок, та загубивши одну з них, не зоставить девяцьдесять і девять у степу, та не пійде за загубленою, доки знайде її? ⁵ А знайшовши положить на плечі собі, радіючи. ⁶ І, прийшовши до дому, скликає другів та сусід, кажучи їм: Радуйтесь зо мною, бо я знайшов овечку мою загублену. ⁷ Глаголю вам, що оттак радість буде на небі над одним грішником каючим ся, більше ніж над девяцьдесять і девятьма праведниками, котрим не треба покаяння. ⁸ Або котора жінка, мавши десять драхм, коли згубить драхму одну, не світить світла, та не вимітає хати, та не шукає пильно, доки знайде? ⁹ А знайшовши кличе подруг та сусідок, кажучи: Радуйтесь зо мною, бо я знайшла драхму, що була згубила. ¹⁰ Так, глаголю вам, радість буде перед ангелами Божими над одним грішником каючим ся. ¹¹ Рече ж: Один чоловік мав два сини, ¹² і сказав молодший з них батькові: Отче, дай мені частину маєтку, що впадав мені. І розділив їм прожиток. ¹³ І не по многих днях, зібравши все молодший син, від'їхав у землю далеку, та й протратив там маєток свій, живучи блудно. ¹⁴ Як же проїв усе, настала голоднеча велика в землі тій; і почав він терпіти недостаток. ¹⁵ І пійшовши пристав до одного з міщан землі тієї; і післав той його на поля свої пасти свині. ¹⁶ І бажав він сповнити живіт свій лушпиннем, що їли свині, та й ніхто не давав йому. ¹⁷ Опам'ятавшись же, сказав: Скільки наймитів у батька мого надто

мають хліба! я ж голодом погибаю. ¹⁸ Уставши, пійду до батька мого, й скажу йому: Отче, згрішив я на небо й перед тобою, ¹⁹ і вже недостоен зватись сином твоїм; прийми мене як одного з наймитів твоїх. ²⁰ І вставши пійшов до батька свого. Ще ж він далеко був, побачив його батько його, й змилосердивсь, і побігши упав на ший йому, й поцілував його. ²¹ Каже ж йому син: Отче, згрішив я на небо й перед тобою, і вже не достоен зватись сином твоїм. ²² Каже ж батько до слуг своїх: принесіть шату найпершу та й одягніть його; й дайте перстень на руку йому, й чоботи на ноги; ²³ і, привівши теля годоване, заколіть і ївши веселімось: ²⁴ бо сей син мій мертвий був, та й ожив; згинув був, та й знайшов ся. І почали веселитись. ²⁵ Був же син його старший на полі, і, як ідучи зближавсь до господи, почув сьпіви да танці. ²⁶ І покликавши одного з слуг, питає, що б се було таке. ²⁷ Той же каже йому: Що брат твій прийшов, і заколов батько твій теля годоване, що здорового його прийняв. ²⁸ Розсердив ся ж і не схотів увійти. Оце ж батько його вийшовши просив його. ²⁹ Він же, озвавшись, рече батькові: Ось стільки літ служу тобі, й ніколи заповіді твоєї не переступив, та, й ніколи мені не дав еси козеняти, щоб з приятелями моїми повеселитись; ³⁰ як же син твій сей, проївши свій прожиток з блудницями, прийшов, заколов еси йому теля годоване. ³¹ Він же рече йому: Дитино, ти: все зо мною еси, і все, що моє, твоє; ³² веселити ж ся і радувати ся треба було, що брат твій сей мертвий був, та й ожив, і згинув був, та й знайшов ся.

16

¹ Промовив же і до учеників своїх: Один чоловік

був багатий, що мав приставника; і обвинувачено сього йому, що розсипає маєток його. ²І, покликавши його, каже йому: Що се чую про тебе? Дай мені перелік з твого приставництва, бо неможна вже тобі бути приставником. ³Каже ж у собі приставник: Що мені робити, що пан мій бере приставництво від мене? Копати не вмію, просити соромлюсь. ⁴Знаю, що зроблю, щоб, як відставлений буду від приставництва, прийняли мене в господи свої. ⁵І покликавши кожного з довжників пава свого, каже першому: Скільки ти винен панові моему? ⁶Він же каже: Сто мір оливи. І каже йому: Візьми твою розписку, та сівши хутко, пиши пятьдесят. ⁷Потім другому каже: Ти ж скільки винен? Він же каже: Сто мір пшениці. І каже йому: Візьми твою розписку, та напиши вісімдесят. ⁸І похвалив пан приставника неправедного, що мудро вчинив; сини бо віку сього мудріші над синів сьвітла в роді своїм. ⁹І я вам глаголю: Робіть собі приятелів від мамони неправди, щоб, як будете в недостатках, прийняли вас у вічні оселі. ¹⁰Вірний у найменшому і в великому вірний, а в найменшому неправедний, і в великому неправедний. ¹¹Коли ж оце у неправедній мамоні вірні не будете, то правдиве хто вам звірить? ¹²І коли у чужому вірні не були, ваше хто вам дасть? ¹³Жаден слуга не може двом павам служити: або одного ненавидіти ме, а другого любити ме; або до одного прихилить ся, а другим гордувати ме. Не можете Богові служити й мамоні. ¹⁴Чули ж се все й Фарисеї, що були срібллюбцями, та й насміхались із Него. ¹⁵І рече їм: Ви оправдуєте себе перед людьми. Бог же знав серця ваші, бо що в людей високе, те огида перед Богом. ¹⁶Закон і пророки до

Йоана. З того ж часу царство Боже благовістуєть ся, і кожен силою здобував його. ¹⁷ Легше ж небу та землі перейти, ніж із закону одній титлі пропасти. ¹⁸ Всякий, хто розводить ся з жінкою своєю, і женить ся з іншою, робить перелюб; і всякий, хто женить ся з розведеною з чоловіком, робить перелюб. ¹⁹ Один же чоловік був заможний, і одягавсь у кармазин та виеон, і жив дцо-дня пишно. ²⁰ Убогий же один був, на ймя Лазар, що лежав перед ворітьми його весь у струпі, ²¹ і бажав погодуватись окрушинами, що падали з стола багатиревого, тільки ж і собаки приходючи лизали рани його. ²² Стало ся ж, що вмер убогий, і перенесли його ангели на лоно Авраамове; умер же і багатир і поховали його. ²³ І в пеклі зняв він очі свої, бувши в муках, і побачив оддалеки Авраама, й Лазаря на лоні його. ²⁴ І покликнувши він, каже: Отче Аврааме, помилуй мене та пішли Лазаря, нехай умочить кінець пальця свого в воду та прохолодить язик мій; бо я мучусь у полемі сьому. ²⁵ Рече ж Авраам: Дитино, спогадай, що прийняв еси добре твоє в життю твоім, а Лазар так само лихе; тепер же він тут утішавть ся, а ти мучиш ся. ²⁶ Та ще й до того, між нами й вами пропасть велика утвердилась, щоб которі схотіли перейти звідсіля до вас, не зділіли; ані звідтіля до нас не перейшли. ²⁷ Каже ж він: Благаю ж тебе, отче, щоб післав його до дому батька мого: ²⁸ маю бо пять братів; нехай сьвідкує їм, щоб і вони не прийшли у се місце муки. ²⁹ Рече йому Авраам: Мають вони Мойсея і пророків; нехай слухають їх. ³⁰ Він же каже: Ні, отче Аврааме; тільки ж, коли б хто з мертвих прийшов до них, покають ся. ³¹ Рече ж йому: Коли Мойсея і пророків не слухають, то, коли б хто й з мертвих воскрес, не піймуть віри.

17

¹ Рече ж до учеників: Не можна не прийти поблазням; горе ж, через кого приходять! ² Лучче б йому було, коли б жорно млинове почеплено на шию йому, та й укинуто в море, ніж щоб зблазнив одного з малих сих. ³ Озирайтесь на себе. Коли погрішить проти тебе брат твій, докори йому й коли покаеться, прости йому. ⁴ І коли сім раз на день погрішить проти тебе, й сім раз на день обернеться до тебе, кажучи: Каюсь; прости йому. ⁵ І казали апостоли Господеві: Прибав нам віри. ⁶ Рече ж Господь: Коли б ви мали віру з зерно горчиці, то сказали б щовковині оцій: Викоренись і посадиш у морю, то послухала б вас. ⁷ Хто ж з вас, слугу мавши, ратая чи пастуха, як йде з поля, скаже йому зараз: Прийшовши сідай їсти? ⁸ А чи не скаже йому: Наготов мені що вечеряти, та підперезавшись послугуй мені, поки їсти му та пити му, а потім їсти меш і пити меш ти? ⁹ Чи дякує тому слюзі, що зробив, що звелено йому? ¹⁰ Так і ви, коли зробите все, що звелено вам, кажіть: Що слуги ми нікчемні; бо, що повинні зробити, вробили. ¹¹ І сталось, як йшов Він у Єрусалим, і проходив серединою Самарії та Галидеї, ¹² і, як увійшов ув одно село, зустріло Його десять прокажених чоловіків, що стояли оддалеки. ¹³ І піднесли вони голос, кажучи: Ісусе, наставниче, помилуй нас. ¹⁴ І побачивши рече їм: Ідіть покажіть себе священикам. І сталось, як пішли вони, очистились. ¹⁵ Один же з них, бачивши, що одужав, вернувсь, голосом великим прославляючи Бога, ¹⁶ і, припав лицем до ніг Його, дякуючи Йому; а був він Самарянин. ¹⁷ Озвав ся ж Ісус і рече: Чи не десять очистились? девять же де? ¹⁸ Не знайшлись, щоб вернувшись оддати

славу Богу, тільки чужоземець сей? ¹⁹ І рече йому: Уставши йди; віра твоя спасла тебе. ²⁰ Як же спитали Його Фарисеї, кола прийде царство Боже, відказав їм, і рече: Не прийде царство Боже з постереганнем, ²¹ ані казати муть: Дивись, ось воно; або: Дивись, он, бо царство Боже у вас усередині. ²² Рече ж де учеників: Прийдуть дні, що бажати мете один з днів Сина чоловічого в'їдти, та й не побачите. ²³ І казати муть вам: Дивись, ось; або: Дивись, он; не йдіть і не ганяйтесь. ²⁴ Бо, як блискавиця, блиснувши з одного краю під небом, до другого краю під небом світить, так буде й Син чоловічий дня свого. ²⁵ Перше ж мусить Він багато терпіти й відцураєть ся Його рід сей. ²⁶ І як сталось за днів Ноя, так буде й за днів Сива чоловічого. ²⁷ Їли, нили, женились, оддавались, аж до дня, як увійшов Ной у ковчег, і настав потоп, та й вигубив усіх. ²⁸ Так само, як сталось і за Лота; їли, пили, торгували, продавали, насаджували, будували, ²⁹ котрого ж дня вийшов Лот із Содома, линуло огнем та сіркою з неба та й вигубило всіх. ³⁰ Так же буде й в день, котрого Син чоловічий відкриєть ся. ³¹ Того дня, хто буде на криші, а надібе його в хаті, нехай не злазить узяти його; й хто на полі, так само нехай не вертаєть ся назад. ³² Спогадайте Лотову жінку. ³³ Коли хто шукати ме душу свою спасти, погубить її, а хто погубить її, оживить її. ³⁴ Глаголю вам, тієї ночі буде двоє на однім ліжку; один візьметь ся, а другий зоставить ся. ³⁵ Дві молоти муть укупі; одна візьметь ся, а друга зоставить ся. ³⁶ Двоє будуть у полі; один візьметь ся, а другий зоставить ся. ³⁷ І озвавшись кажуть до Него: Де, Господи? Він же рече їм: Де тіло, там збирати муть ся орли.

18

¹ Сказав же й приповість їм про те, що треба по всяк час молитись, а не внивати, ² глаголючи: Один суддя був у якомусь городі, й Бога ж бояв ся, і чоловіка не соромив ся. ³ Вдовиця ж була одна у городі тім, і прийшла до него, кажучи: Пометись за мене над противником моїм. ⁴ І не хотів довго, потім же каже в собі: Хоч і Бога не боюсь, і чоловіка не соромлюсь, ⁵ то, що докучав мені вдова ся, помщусь за неї, щоб, без перестану ходячи, не докучала мені. ⁶ Рече ж Господь: Слухайте, що суддя неправедний каже! ⁷ Бог же чи не помстив ся б за вибраних своїх, що голосять до Него день і ніч, хоч довго терпить про них? ⁸ Глаголю вам, що помстить ся за них незабаром. Тільки ж Син чоловічий прийшовши, чи знайде віру на землі? ⁹ Сказав же й до інших, що вповали на себе, що вони праведні, та гордували другими, приповість сю: ¹⁰ Два чоловіки ввійшли в церкву помолитись: один Фарисей, а другий митник. ¹¹ Фарисей, ставши, так у собі молив ся: Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люде, здирщики, неправедні, перелюбні, або як оцей митник. ¹² Я пощу два рази на тиждень, і даю десятину з усього, що придбаю. ¹³ А митник, оддалеки ставши, не хотів і очей до неба звести, а бив у груди себе, кажучи: Боже, милостивий будь мені грішному. ¹⁴ Глаголю вам: пійшов сей до дому свого оправданий більш, ніж той; бо кожен, хто несесть ся вгору, принизить ся; хто ж принижуєть ся, пійде вгору. ¹⁵ Приносили ж йому й дітей, щоб до них приторкнувсь; бачивши ж ученики, заказували їм. ¹⁶ Ісус же, покликавши їх, рече: Пустить діток приходити до мене й не бороніть їм; таких бо царство Боже. ¹⁷ Істино глаголю вам: Хто не прийме царства

Божого, як дитина, не ввійде в него. ¹⁸ І питав Його один старшина, кажучи: Учителю благий, що робивши життв вічне насліджу. ¹⁹ Рече ж йому Ісус: Чого мене звеш благим? ніхто не благий, тільки один. Бог. ²⁰ Заповіді знаєш: Не чини перелюбу, Не вбивай. Не кради. Не свідкуй криво, Поважай батька твого й матір твою. ²¹ Він же каже: Се все хоронив я з малку мого. ²² Почувши ж се Ісус, рече йому: Ще одного тобі недостає: усе, що маєш, продай та й роздай убогим, і мати меш скарб на небі; та й приходь ійди слідом за мною. ²³ Він же, почувши се, став вельми сумний, був бо дуже багатий. ²⁴ Побачивши ж його Ісус, що вельми сумний став, рече: Як тяжко багатства маючи увійти в царство Боже! ²⁵ Легше бо верблюдові кріз ушко голки пройти, ніж багатому в царство Боже ввійти. ²⁶ Казали ж ті, що чули: То хто ж може спастись? ²⁷ Він же рече: Неможливе у людей - можливе у Бога. ²⁸ Каже ж Петр: Ось ми покинули все, та й пійшли слідом за Тобою. ²⁹ Він же рече їм: Істино, істино глаголю вам: Що нема нікого, хто покинув господу, або родителів, або братів, або жінку, або діти задля царства Божого, ³⁰ та й не прийняв багато більше часу сього, а в віку будучому життв вічне. ³¹ Узявши ж дванайцятьох, рече до них: Оце йдемо в Єрусалим, і станеть ся все, що написано через пророків, Синові чоловічому. ³² Буде бо виданий поганам, і насьміхатимуть ся з Него, й зневажати муть Його, й плювати муть на Него, ³³ і бивши убють Його; а третього дня воскресне. ³⁴ А вони нічого того не зрозуміли; й було слово се закрите від них, і не розуміли глаголаного. ³⁵ Стало ся ж, як наближав ся до Єрихона, один сліпий сидів при дорозі просячи; ³⁶ чувши ж, що народ йде мимо, спитав, що б се

було. ³⁷ Сказали ж йому, що Ісус Назарянин іде мимо. ³⁸ І покликнув, кажучи: Ісусе, сину Давидів, помилуй мене. ³⁹ А ті, що йшли попереду, сварили на него, щоб мовчав; він же ще більш кричав: Сину Давидів, помилуй мене. ⁴⁰ Ставши ж Ісус, звелів його привести до себе; як же наближився він, спитав його, ⁴¹ глаголючи: Що хочеш, щоб вробив тобі? Він же каже: Господи, щоб я прозрів. ⁴² А Ісус рече йому: Прозри: віра твоя спасла тебе. ⁴³ І зараз прозрів, та й пійшов слідом за Ним, прославляючи Бога; і ввесь народ, побачивши се, оддав хвалу Богові.

19

¹ І вийшовши проходив через Єрихон. ² І ось чоловік, на ймя званий Закхей, а був він старший між митниками, й був заможний. ³ бачити Ісуса, хто Він, та не зміг за народом, бо малого був вросту. ⁴ побігши наперед, виліз на шовковицю, щоб подивитись па Него; бо туди мав проходити. ⁵ як прийшов на те місце, споглянувши Ісус, побачив його, й рече до него: Закхею, злізь боржій додолу; сьогодні бо в дому твоім треба мені бути. ⁶ І зліз він боржш, і прийняв Його радіючи. ⁷ І бачивши всі, нарікала кажучи: Що до грішника чоловіка пійшов у гостину. ⁸ Ставши ж Закхей, каже до Господа: Ось половину достатку мого, Господи, даю вбогим; і коди кого чим обидив, віддаю вчетверо. ⁹ Рече ж до него Ісус: Що сьогодні спасенне домові сьому сталось, бо й він син Авраамів: ¹⁰ прийшов бо Син чоловічий, щоб шукати й спасати погибше. ¹¹ Як же слухали вони се, додавши сказав приповідь: бо був Він близько Єрусалиму, й думали вони, що зараз має царство Боже явитись. ¹² Рече ж оце: Один чоловік значного роду йшов у

землю далеку прийняти собі царство, та й вернутись. ¹³ Покликавши ж десять слуг своїх, дав їм десять мин срібла, та й сказав до них: Орудуйте, поки прийду. ¹⁴ Мішане ж його ненавиділи його, й післали послі слідом за ним, кажучи: Не хочемо сього, щоб царював над вами. ¹⁵ І сталось, як вернув ся він, прийнявши царство, сказав прикликати собі слуг тих, що дав їм срібло, щоб знати, хто що з'орудував. ¹⁶ Прийшов же первий, кажучи: Пане, мина твоя приробила десять мин. ¹⁷ І рече йому: Гаразд, добрий слуго. що у найменшому вірен був еси, то май власть над десятьма городами. ¹⁸ І приступив другий, кажучи: Пане, мина твоя зробила пять мин. ¹⁹ Рече ж і сьому: І ти будь над пятьма городами. ²⁰ Приступив і инший, кажучи: Пане, ось мина твоя, котру я мав сховану в хустці: ²¹ боявсь бо тебе, що ти чоловік жорстокий: береш, чого не клав еси, і жнеш, чого не сїяв. ²² Рече ж йому: З уст твоїх судити му тебе, лукавий слуго. Знав еси, що я чоловік жорстокий: беру, чого не клав, і жну, чого не сїяв; ²³ а чом же не дав еси срібла мого у міняльню? і я, прийшовши, в лихвою виміг би його. ²⁴ І рече стоячим коло него: Візьміть від него мину, а дайте маючому десять мин. ²⁵ (І казали йому: Пане, має десять мин. ²⁶ Глаголю бо вам: Що всякому маючому дасть ся, від немаючого ж і що мав, візьметь ся від него. ²⁷ А ворогів моїх тих, що не хочуть, щоб царював над ними, приведіть сюда, та й повбивайте передо мною. ²⁸ І, промовивши се, пійшов далій, ідучи в Єрусалим. ²⁹ І сталось, як наближавсь до Внтфагії та Витанії, до гори, званої Оливної, післав двох з учеників своїх, ³⁰ глаголючи: Ідіть у село, що перед вами, у котре ввійшовши, знайдете осля привязане, що на него ніхто з людей

ніколи не сідав. Одв'язавши його, приведіть. ³¹ І коли хто вас поспитає: На що одв'язуєте? так скажіть йому: Що Господеві треба його. ³² Пійшовши ж послані, знайшли, як Він сказав їм. ³³ Як же одв'язували вони осля, казали господарі його до них: На що одв'язуєте осля? ³⁴ Вони ж сказали: Господеві його треба. ³⁵ І привели його до Ісуса; й, накинувши свою одягу на осля, посадили Ісуса. ³⁶ Як же Він їхав, простилали одягу свою по дорозі. ³⁷ Коли ж вже наближився Він до збочу гори Оливної, почало все мно-жество учеників радуючись хвалити Бога голосом великим за всі чудеса, що бачили, ³⁸ говорячи: Благословен грядущий пар в ім'я Господне; впокій на небі, і слава на вишинах! ³⁹ А деякі з Фарисеїв між народом казали до Него: Учителю, закажи ученикам Твоїм. ⁴⁰ І озвавшись рече їм: Глаголю вам, що коли сї замовкнуть, камінне кричати ме. ⁴¹ І, як наближивсь, то, побачивши город, заплакав над ним, ⁴² глаголючи: О, коли б зрозумів і ти хоч у день сей твій, що для впокою твого! тепер же воно закрито перед очима твоїми. ⁴³ Бо прийдуть дні на тебе, й обкинуть вороги твої валами тебе, та й обляжуть тебе, й стиснуть тебе звідусюди. ⁴⁴ І з землею зрівняють тебе з діти твої у тобі; і не зоставлять у тобі каменя на камені; бо не розумів еси часу одвідин твоїх. ⁴⁵ І ввійшовши у церкву, почав виганяти продаючих і купуючих, ⁴⁶ глаголючи їм: Писано: Дом мій - дом молитви; ви ж його зробили вертепом розбійників. ⁴⁷ І навчав щодня в церкві. Архиереї ж та письменники й значні людські шукали Його вбити. ⁴⁸ І не знайшли, що б зробити Йому; народ бо весь горнувся до Него слухаючи.

20

¹ І сталось одного з тих днів, як навчав Він народ у церкві та благовіствував, поприходили архиереї та письменники з старшими, ² і промовили до Него, кажучи: Скажи нам, якою властю се робиш? або хто дав Тобі власть сю? ³ Відказуючи ж рече до них: Спитаю вас і я про одну річ, і скажіть мені: ⁴ Хрещенне Йоанове з неба було чи від людей? ⁵ Вони ж міркували в собі говорячи: Коли скажемо: З неба, казати ме: Чом же не поняли ви віри йому? ⁶ Коли ж скажемо: Від людей, то весь народ покаменує нас; певен бо він, що Йоан пророк. ⁷ І відказали, що не знають, звідкіля. ⁸ А Ісус їм рече: То й я не скажу вам, якою властю я се роблю. ⁹ Почав же до народу глаголати приповідь сю: Один чоловік насадив виноградник, та й дав його виноградарям, та й відїхав на довгий час. ¹⁰ І післав у пору до виноградарів слугу, щоб з овочу винограднього дали йому; виноградарі ж, побивши його, відослали впорожні. ¹¹ І післав ще другого слугу; вони ж і того, побивши та обезчестивши, відослали впорожні, ¹² І післав ще третього; вони ж і сього, поранивши, прогнали. ¹³ Рече ж пан виноградника: Що робити? пішлю сина мого любого: може, того побачивши, посоромлять ся. ¹⁴ Побачивши ж його виноградарі, казали між собою, говорячи: Се наслідник; ходімо вбемо його, щоб наше було наслідде. ¹⁵ І, викинувши його за виноградник, убили. Що ж робити ме пан виноградника? ¹⁶ Прийде та й вигубить виноградарів сих, і дасть виноградник иншим. Почувши ж, сказали: Борони Боже! ¹⁷ Він же, поглянувши на них, рече: Що ж се написано? Камінь, що відкинули будівничі; сей став ся головою угла? ¹⁸ Всякий, хто впаде на той камінь, розібеть

ся, на кого ж він упаде, розітре його. ¹⁹ І шукали архиереї та письменники наложити на Него руки тієї години, та боялись народу; зрозуміли бо що до них приповідь сю сказав. ²⁰ І, назираючи Його, післали підглядників, що видавали себе за праведних, щоб схопити Його на слові та віддати старшині та власті игемоновій. ²¹ І питали вони Його, кажучи: Учителю, знаємо, що право говориш, і навчаєш, і не дивишся на лице, а по правді на путь Божий наставляєш. ²² Годить ся нам кесареві данину давати, чи ні? ²³ Постерігши ж їх підступ, рече до них: Що мене спокутуєте? ²⁴ Покажіть мені денарія. Чиє мав обличче і надпись? Озвавшись ж сказали: Кесарева. ²⁵ Він же рече їм: Оддайте ж оце кесареве кесареві, а Боже Богові ²⁶ І не могли вони схопити Його на слові перед народом; і, дивуючись одповіддю Його, мовчали. ²⁷ Приступивши ж тоді деякі з Садукеїв, котрі перечять, що є воекресенне, питали Його, ²⁸ говорячи: Учителю, Мойсей написав нам: Коли чий брат умре, мавши жінку, й сей бездітний умре, щоб узяв брат його жінку й воскресив насінне братові своєму. ²⁹ Сім оце братів було; й первий, взявши жінку, умер бездітний. ³⁰ І взяв другий жінку, та й сей умер бездітний. ³¹ І третій узяв її, та й не залишили дітей, і повмирили. ³² Опісля ж усіх умерла й жінка. ³³ Оце ж у воскресенню кому з них буде жінкою? сім бо мали її за жінку. ³⁴ І відказуючи рече їм Ісус: Сини сьвіту сього женять ся й видають заміж: ³⁵ котрі ж удостоюють ся дождати віку того й воскресення з мертвих, ті ні женять ся ані віддають заміж: ³⁶ бо ані вмерти не можуть, рівні бо ангелам і сини вони Божі, воскресення синами будши. ³⁷ А що встають мертві, то й Мойсей показав

коло купини, як зве Господа Богом Авраама, й Богом Ісаака, й Богом Якова. ³⁸ Бог же не мертвих а живих, всі бо Йому живуть. ³⁹ Озвавши ся ж деякі з письменників, казали: Учителю, добре глаголав еси. ⁴⁰ І більш не сьміли питати Його ні про що. ⁴¹ Рече ж до них: Як се кажуть, що Христос син Давидів? ⁴² А сам Давид говорить у книзі псалм: Рече Господь Господеві моему: Сиди по правиці в мене, ⁴³ доки положу ворогів Твоїх підніжком ніг твоїх. ⁴⁴ Давид оце Господом Його зве: як же Він син Його? ⁴⁵ Як же слухав увесь народ, рече ученикам своїм: ⁴⁶ Остерегайтесь письменників, що бажають ходити в шатах, та люблять витання на торгах, та перві сїдалища по школах, та перві місця на бенкетах; ⁴⁷ що жеруть доми вдовиць, і для виду довго молять ся. Сї приймуть ще тяжчий осуд.

21

¹ Поглянувши ж добачив, як кидали дари свої в скарбону заможні. ² Побачив же й одну вдовицю вбогу, що кидала туди дві лепти. ³ І рече: Правдиво глаголю вам, що вдовиця вбога ся більш усіх укинула: ⁴ всі бо ті з достатку свого кидали у дари Божі, ся ж з недостатку свого увесь прожиток свій, що мала, вкинула. ⁵ І як деякі говорили про церкву, що каміннем красним та посьвятами украшена, рече: ⁶ Із сього, що бачите, прийдуть дні, в котрі не зоставить ся камінь на камені, щоб не зруйновано. ⁷ Питали ж Його, кажучи: Учителю, коли ж се буде? й що за ознака коли се мав стати ся? ⁸ Він же рече: Гледіть, щоб не була введені; многі бо прийдуть в імя мое, кажучи: Що се я. А час приближив ся; не йдіть же за вами. ⁹ Яв же почувете про війни

та ворохобні, не полохайтесь; мусить бо перш се статись; тільки ж не зараз кінець. ¹⁰ Тоді рече їм: Устане нарід на нарід і царство на царство, ¹¹ і трус великий по місцях, і голоднеча, й помір буде, й страхи, й о-внаки з неба великі будуть. ¹² Та перш того всього наложать на вас руки свої і гонити муть, видаючи в школи й темниці, і водячи перед царі та ігемони задля імя мого. ¹³ І станеть ж воно вам на сьвідкуванне. ¹⁴ Постановіть же в серцях, ваших наперед, не готовитись відказувати: ¹⁵ я бо дам вам уста й премудрість, котрій не здоліють противитись, ані встояти усї противники ваші. ¹⁶ Будете ж видавані й від родителїв, і братів, і родини, й приятелїв; і вбивати муть деяких з вас. ¹⁷ І будете ненавиджені від усіх задля імя мого. ¹⁸ Та й волосина з голови вашої не загине. ¹⁹ У терпінню вашому осягніть душі ваші. ²⁰ Як же побачите, що обгорнуто таборами Єрусалим, тоді знайте, що наблизило ся спустінне його. ²¹ Тоді, хто в Юдеї, нехай біжать у гори; а хто в середині в йому, нехай виходять; а ті, що по селах, нехай не ввходять у него. ²² Бо се дні мести, щоб справдилось усе написане. ²³ Горе ж важким і годуючим у ті дні! буде бо біда велика на землі, і гнів на народі сьому. ²⁴ І поляжуть від гострого меча, й позаймані будуть у полонь до всіх поган; і топтати муть Єрусалим погане, доки сповнять ся часи поган. ²⁵ І будуть ознаки на сонці, й місяці, й зорях, а на землі переполох народів у ваколоті; як зареве море та філі. ²⁶ І омертвіють люде від страху та дождання того, що прийде на все-денну: сили бо небесні захитають ся. ²⁷ І трді побачять Сина чоловічого йдучого на хмарі з силою і славою великою. ²⁸ Як же почне се діятись, випростуйтесь і

підіймайте голови ваші; бо наблизилось викупленне ваше. ²⁹ І сказав приповість їм: Бачте смоківницю і всякі дерева: ³⁰ Як розпукутоть ся вже, бачивши самі розумієте, що вже близько літо. ³¹ Так і ви, коли побачите, як се станеть ся, знайте, що близько царство Боже. ³² Істино глаголи вам: Ще не перейде рід сей, доки все станеть ся. ³³ Небо й земля перейде, слова ж мої не перейдуть. ³⁴ Остерігайте ся ж, щоб часом не обтягчились ваші серця прожорством та пянством, та журбою життя сього, й щоб несподівано на вас не настиг день той. ³⁵ Бо, як сітка, впаде на всіх, що живуть на лиці всієї землі. ³⁶ Пильнуйте, по всяк час молячись, щоб удостоїли ся втекти від того всього, що має статись, і стати перед Сином чоловічим. ³⁷ Навчав же днями в церкві, ночами ж виходячи, пробував на горі, званій Оливною. ³⁸ Усі ж люде сходились рало до Него в церкву слухати Його.

22

¹ Наближало ся ж сьвято опрісноків, зване пасха. ² І шукали архиереї та письменники, як би погубити Його; боялись бо народу. ³ Ввійшов же сатана в Юду, на прізвище Іскаріоцького, що був з числа дванайцяти. ⁴ І пійшовши говорив з архиереями та воеводами, як Його зрадити їм. ⁵ І зраділи вони, й вмовились йому срібла дати. ⁶ І обіцяв ся, і шукав нагоди, щоб видати Його їм потай народу. ⁷ Прийшов же день опрісноків, як треба було колоти пасхове ягня. ⁸ І післав Петра та Йоана, глаголючи: Йдіть та приготовте нам пасху їсти. ⁹ Вони ж сказали Йому: Де хочеш, щоб приготувити? ¹⁰ Він же рече їм: Ось, як увійдете в город, зустріне вас чоловік, глек води несучи. Йдіть слідом за ним у господу,

куди ввійде. ¹¹ І скажіть господареві дому: Каже тобі учитель: Де світлиця, щоб дасху з учениками моїми їсти? ¹² І той вам покаже гірницю велику застелену; там приготуйте. ¹³ Пійшовши ж знайшли, як сказав їм, і приготували пасху. ¹⁴ І, як настала година, сів Він, й дванадцять апостолів з Ним. ¹⁵ І рече до них: Бажаннем забажав я сю пасху їсти з вами, перш ніж прийму музи: ¹⁶ глаголю бо вам: Що більш не їсти му її, доки сповнить ся в царстві .Божому. ¹⁷ І, взявши чашу, й оддавши хвалу, рече: Прийміть се та поділіть собі: ¹⁸ глаголю бо вам: Що не пити му вже від плоду виноградного, доки царство Боже прийде. ¹⁹ І, взявши хліб, та оддавши хвалу, переломив, і дав їм, глаголючи: Се єсть тіло моє, що за вас даєть ся. Се чиніть на мій спомин. ²⁰ Так само й чашу після вечері, глаголючи: Ся чаша новий завіт у крові моїй, що за вас пролита буде. ²¹ Та ось рука зрадника мого зо мною на столі. ²² Син то чоловічий іде, як постановлено наперед, тільки ж горе чоловікові тому, що зрадить Його! ²³ І стали вони перепитуватись між собою, хто б з них був, що се мав зробити. ²⁴ Постало і змаганне між ними, хто з них здаєть ся бути більшим. ²⁵ Він же рече їм: Царі в поган панують над ними, й ті що власть над ними мають, добродіяки звать ся. ²⁶ Ви ж не так: тільки ж найбільший між вами нехай буде як найменший, і хто старший - як слуга. ²⁷ Хто бо більший: хто за столом, чи хто послугує? хіба не хто за столом? я ж між вами, як слуга. ²⁸ Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. ²⁹ І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство, ³⁰ щоб їли й пили за столом моїм у царстві моему, і сиділи на престолах, судячи дванайцять родів Ізраїлевих. ³¹ Рече ж Господь: Симоне, Симоне, ось сатана жадав

собі вас, щоб просівати, як пшеницю; ³² я ж молився за тебе, щоб не поменшала віра твоя, і ти колись, навернувшись, утверди братів твоїх. ³³ Він же каже Йому: Господи, з Тобою готов я і в темницю, і на смерть іти. ³⁴ Він же рече: Глаголю тобі, Петре, не запів сьогодні півень, перш ніж тричі відречешся, що не знаєш мене. ³⁵ І рече їм: Як посилав вас я без сакви, й торбини, й обува, чи чого недоставало вам? Вони ж казали: Нічого. ³⁶ Рече тоді їм; А тепер хто має сакву, нехай бере так само й торбину: а хто не має, нехай продасть одягу, та купить меч. ³⁷ Глаголю бо вам, що ще й се написане мусить справдитись на мені: І з беззаконними полічено його: бо все про мене сповняєть ся. ³⁸ Вони ж сказали: Господи, ось мечів тут два. Він же рече їм: Доволі. ³⁹ І вийшовши пійшов по звичаю нагору Оливну зійшли ж слідом за Ним і ученики Його. ⁴⁰ Прибувши ж на місце, рече їм: Моліть ся, щоб не ввійти в спокусу. ⁴¹ А сам відступив од них, так як кинути каменем, і, приклонивши коліна, молив ся, ⁴² глаголючи: Отче, коли хочеш, мимо неси чашу сю від мене: тільки ж не моя воля, а Твоя нехай буде. ⁴³ Явив ся ж Йому ангел з неба, підкріпляючи Його. ⁴⁴ І, бувши в смертній боротьбі, ще пильніше молив ся; був же піт Його як каплі крові, каплючі на землю. ⁴⁵ І, вставши від молитви, й прийшовши до учеників своїх, знайшов їх сплячих від смутку, ⁴⁶ і рече їм: Чого спите? уставши моліть ся, щоб не ввійшли в спокусу. ⁴⁷ Ще ж Він промовляв, ось народ і званий Юда, один з дванадцяти, йшов поперед них. і приступив до Ісуса, поцілувати Його. ⁴⁸ Ісус же рече йому: Юдо, цілуванням Сина чоловічого зраджуєш? ⁴⁹ Бачивши ж ті, що коло Него, до чого доходить, казали Йому:

Господи, чи вдарити нам мечем? ⁵⁰ І вдарив один хтось із них слугу архиерейського, та й відтяв йому ухо праве. ⁵¹ І озвавшись Ісус, рече: Оставьте аж до сього. І, приторкнувшись до уха його, сцілив його. ⁵² Рече ж Ісус до прийшовших на Него архиереїв і воевод, і церковних старших: Як на розбійника ви прийшли з мечами та киями? ⁵³ Як щодня був я з вами в церкві, не простягали рук на мене; та се ваша година й власть темряви. ⁵⁴ Узявши ж Його, повели, й приведи Його в двір архиерейський. Петр же йшов слідом оддалеки. ⁵⁵ Як же запалили огонь серед двора та посідали вкупі, сів і Петр серед них. ⁵⁶ Побачивши ж Його одна служниця, як сидів коло сьвітла, й, придивляючись на него, сказала: І сей з Ним був. ⁵⁷ Він же одрік ся Його, кажучи: Жінко, не знаю Його. ⁵⁸ А згодя другий, побачивши його, сказав: І ти з них еси. Петр же каже: Чоловіче, ні. ⁵⁹ І мало що не через одну годину, инший хтось ствердив, кажучи: Справді і сей з Ним був, бо й Галилеець він. ⁶⁰ Каже Петр: Чоловіче, не знаю, що кажеш. І зараз, як ще говорив він, запіяв півень. ⁶¹ І обернувшись Господь, поглянув на Петра. І згадав Петр слово Господне, як глаголав йому: Що перш ніж півень запіє, відречеш ся мене тричі. ⁶² І вийшовши геть Петр, заплакав гірко. ⁶³ А чоловіки, що держали Ісуса насьміхалиєь із Него, бучи. ⁶⁴ І, закривши Його, били в лице Його, та й питали Його, кажучи: Проречи, хто вдарив Тебе. ⁶⁵ І иншого багато, хуливши, казали на Него. ⁶⁶ А як настав день, зібралась старшина людська, та архиереї і письменники, та й повели Його в раду свою і кажучи: ⁶⁷ Чи Ти еси Христос? скажи нам. Рече ж їм: Коли вам скажу, не пій-мете віри; ⁶⁸ воли ж і спитаю вас, не відповісте мені й не відпустите. ⁶⁹ Від нині сидіти ме

Син чоловічий по правиці сиди Божої. ⁷⁰ І сказали всі: То се Ти Син Божий? Він же до них рече: Ви кажете, що се я. ⁷¹ Вони ж сказали: На що нам ще свідчення? самі бо чули з уст Його.

23

¹ І вставши все множество їх, повели Його до Пилата. ² І стали винувата Його, кажучи: Сього знайшли ми, що розвертав народ і забороняв кесареві данину давати, та й каже, що Він Христос - цар. ³ Пилат же спитав Його, кажучи: Чи Ти цар Жидівський? Він же, озвавшись до него, рече: Ти кажеш. ⁴ Пилат же сказав до архиереїв і до народу: Ніякої не знаходжу вини в чоловікові сьому. ⁵ Вони ж намагали, говорячи: Що бунтує народ, навчаючи по всій Юдеї, почавши від Галилеї аж посі. ⁶ Пндат же, почувши про Галилею, спитав, чи чоловік не Галилеєць, ⁷ і, довідавшись, що Він присуду Іродового, післав Його до Ірода, що також був у Єрусалимі тими днями. ⁸ Ірод же, побачивши Ісуса, зрадів вельми; бажав бо здавна бачити Його; бо чув багато про Него; й сподівав ся яку ознаку бачити, що від Него станеть ся. ⁹ Питав же Його словами mnogимм; Він же нічого не відказав йому. ¹⁰ Стояли ж архиереї та письменники, завзято винуючи Його. ¹¹ Зневаживши ж Його Ірод з воїнами своїми та насміявшись, сягнувши Його в шату ясну, післав Його Пилатові. ¹² Стали ж собі друзами Пилат та Ірод того дня; жили бо перше, ворогуючи між собою. ¹³ Пилат же, скликавши архиереїв та князів і народ, ¹⁴ каже до них: Привели ви мені чоловіка сього, яко розвертаючого народ; і ось я, перед вами питаючи, ніякої не знайшов в чоловікові сьому вини, якими

винуєте Його; ¹⁵ та й ні Ірод; посилав бо Його до вето, й ось нічого достойного емерти не знайдено в Ньому. ¹⁶ То, покаравши, підпущу Його. ¹⁷ (Треба ж йому було відпускати їм щосьвята одного.) ¹⁸ Закричали ж вони всі разом, кажучи: Візьми сього, відпусти ж нам і Вараву, ¹⁹ котрого, за якусь бучу, що сталась у городі, і за убийство, вкинуто в темницю. ²⁰ Знов же Пилат покликнув, хотівши відпустити Ісуса. ²¹ Вони ж кричали: Розпий, розпни Його! ²² Він же втрете каже до них: Яке ж бо зло зробив сей? Ніякої вини смерти не знайшов я в Йому. То покаравши, випущу Його. ²³ Вони ж намагали голосом великим, просячи Його розпяти. І перемогли голоси їх та архиерейські. ²⁴ Пилат же присудив, щоб сталось до просьбі їх. ²⁵ Відпустив же їм за бунт і убийство вкинутого в темницю, котрого просили; Ісуса ж видав на їх волю. ²⁶ І як повели Його, то, взявши одного Симона Кириная, ідучого з поля, положили на него хрест нести за Ісусом. ²⁷ Йшло ж слідом за Ним велике множество народу й жінок, що голосили й ридали по Йому. ²⁸ І обернувшись до них Ісус, рече: Дочки Єрусалимські, не плачте по мені, а по собі плачте і по дітях ваших. ²⁹ Бо ось прийдуть дні, коли скажуть: Блаженні неплідні, й утроби, що не родили, й соски, що не годували. ³⁰ Тоді стануть говорити горам; упадїть на нас, і узгіррям: Покрийте і нас. ³¹ Бо коли зеленому дереву се роблять, то з сухим що станеть ся? ³² Ведено ж і інших двох лиходіїв з Ним на смерть. ³³ І, як прийшли на врочище Черепове, там розняли Його й лиходіїв, одного по правиці, а одного по лівиці. ³⁴ Ісус же рече: Отче, відпусти їм; не знають бо, що роблять. ³⁵ І стояв народ дивлячись. Насьміхали ся ж і старші з ними, кажучи: Інших спасав; нехай

спасе й себе, коли се Христос, вибраний Божий. ³⁶ Насьміхадися ж з Него й воїни, приступаючи й оцет подаючи Йому, ³⁷ і кажучи: Коли Ти еси цар Жидівський, спаси себе. ³⁸ Була ж і надпись над Ним письмом Грецьким та Римським, та Єврейським : Се цар Жидівський. ³⁹ Один же з повішених лиходіїв хулив Його, кажучи: Коли Ти Христос, спаси себе й нас! ⁴⁰ Озвавши ся ж другий, докорив йому, кажучи: І не боїш ся Бога, коли в такому ж осуді еси? ⁴¹ Та ми по правді; по заслuzі бо за те, що коїли, приймаємо; сей же нічого недоброго не зробив. ⁴² І сказав до Ісуса: Спогадай мене, Господи, як прийдеш у царство Твоє. ⁴³ І рече йому Ісус: Істино глаголю тобі: Сьогодні зо мною будеш у раю. ⁴⁴ Було ж се коло години шестої, і темрява сталась по всій землі до години девятої. ⁴⁵ І померкло сонце, й роздерлась завіса церковня посередині. ⁴⁶ І покликнувши голосом великим Ісус, рече: Отче, у Твої руки передаю духа мого! й, се промовивши, зітхнув духа. ⁴⁷ Побачивши ж сотник, що сталось, прославив Бога, кажучи: Справді, чоловік сей праведний був. ⁴⁸ І весь народ, що зійшов ся на сю дивовижу, побачивши, що сталось, бючи себе в груди, вертав ся. ⁴⁹ Стояли ж усі знакомі Його оддалеки й жінки, що поприходили слідом за Ним із Галилеї, дивлячись на се. ⁵⁰ І ось чоловік, на ймя Йосиф, що був радник, чоловік добрий і праведний, ⁵¹ (сей не пристав до ради й діла їх,) з Ариматеї, города Жидівського, що також сподівався царства Божого; ⁵² сей, прийшовши до Пилата, просив тіла Ісусового. ⁵³ І, знявши Його, обгорнув Його плащеницею, і положив Його у гробі висіченому, де ніколи ніхто не лежав. ⁵⁴ І був день п'ятниця, а субота сьвітала. ⁵⁵ Поприходивши ж слідом жінки, що

прийшли з Галилеї, дивились на гріб, і як положене було тіло Його. ⁵⁶ І вернувшись наготовили пахощів та мира, а в суботу відпочивали по заповіді.

24

¹ Первого ж дня тижня, вельми рано, прийшли вони на гріб, несучи, що наготовили, пахощі, і другі з ними. ² Знайшли ж камінь відкочений від гробу. ³ І ввійшовши не знайшли тіла Господа Ісуса. ⁴ І сталось, як здумілись вони від сього, ось два Чоловіки стояли перед ними в шатах ясних. ⁵ Як же полякались вони й нахилили лице до землі, рекли до них: Чого шукаєте живого між мертвими? ⁶ Нема Його тут, а встав. Згадайте, як Він промовляв до вас, ще будши в Галилеї, ⁷ глаголючи: Що мусить Син чоловічий бути виданим у руки чоловіків грішників, і бути рознятим, і третього дня воскреснути. ⁸ І згадали слова Його, ⁹ і, вернувшись од гробу, сповістили про се все одинайцятьох і всіх інших. ¹⁰ Була ж Марія Магдалина, та Йоанна, та Марія Яковава, й інші з ними, що оповідали перед апостолами се. ¹¹ І явились перед ними яко видумка слова їх, і не поняли віри їм. ¹² Петр же, вставши, побіг до гробу; й нахилившись побачив тільки полотно, що лежало, й пійшов, сам у собі дивуючись тим, що сталось. ¹³ І ось двоє з них ійшло того ж дня на село, зване Емаус, гоней з шістьдесять од Єрусалиму. ¹⁴ І розмовляли вони між собою про все те, що стало ся. ¹⁵ І сталось, як розмовляли вони та перепитувались, і сам Ісус наблизившись, ійшов з ними. ¹⁶ Очі в їх були вдержані, щоб не пізнали Його. ¹⁷ Рече ж до них: Що се за речі, про котрі розмовляєте між собою йдучи, та сумуете? ¹⁸ Озвав ся ж один, на

ймя Клеопа й каже до Него: Хиба Ти один захожий у Єрусалимі, і не знаєш, що стало ся в йому сими днями? ¹⁹ І рече їм: Що ж таке? Вони ж сказали Йому: Про Ісуса Назарянина, що був муж пророк, сильний ділом і словом перед Богом і всім народом, ²⁰ як видали Його архиереї та князі наші на суд смертний і розпяли Його. ²¹ Ми ж уповали, що се Він, що має збавити Ізраїля; а до всього того третій се день іде сьогодні, як се стало ся; ²² тільки ж і жінки деякі з наших налякали нас, будши рано при гробі ²³ і, не знайшовши тіла Його, прийшли оповідуючи, що явленне ангелів бачили, котрі глаголють, що Він живий. ²⁴ І пійшли деякі з наших до гробу, й знайшли так, як і жінки казали; Його ж не бачили. ²⁵ І рече Він до них; о безумні і лїнівї серцем вірувати всьому, що промовили пророки! ²⁶ Чи не мусїв се терпіти Христос і ввійти в славу свою? ²⁷ І, почавши від Мойсея і від усіх пророків, вияснює їм у всіх писаннях про Него. ²⁸ І наближались до села, куди йшли, й Він зробив, ніби хоче йти далі. ²⁹ Вони ж удержували Його, кажучи: Зостань ся з нами; бо вже надвечір, і нахилив ся день. І ввійшов, щоб зостатись із ними. ³⁰ І сталось, як сидів Він за столом а ними, взявши хліб, благословив, і переломивши, подав їм. ³¹ їм же відкрились очі, й пізнали вони Його; й став ся Він невидимий їм. ³² І казали вони один до одного: Хиба ж серце наше не горіло в нас, як промовляв до нас у дорозі, і як розкривав нам писання? ³³ І, вставши тієї ж години, вернулись у Єрусалим і знайшли згромаджених одинайпять, і тих, що були з ними, ³⁴ як говорили: Що встав Господь справді і явив ся Симонові. ³⁵ І розповіли вони, що сталось у дорозі, і як пізнали Його в ламанню хліба.

³⁶ Як же се вони говорили, сам Ісус став посеред них, і рече їм: Упокій вам. ³⁷ Вони ж, полякавшись і перестрашившись, думали, що духа бачять. ³⁸ І рече їм: Чого стрівожились? і чого думки встають у серцях ваших? ³⁹ Дивіть ся на руки мої і ноги мої, що се сам я. Дотикайтесь мене й вбачайте; бо дух тіла й костей не має, як бачите, що я маю. ⁴⁰ І, се глаголючи, показав їм руки й ноги. ⁴¹ Ще ж як не поняли вони віри з радощів та дивувались, рече їм: Маєте що їсти тут? ⁴² Вони ж Йому подали риби печеної частину та медового стільника (крижку). ⁴³ І взявши, їв перед ними. ⁴⁴ Рече ж їм: Оце ж слова, що глаголав я до вас, ще будши з вами, що мусить справдити ся все, писане в законі Мойсейовому, й пророках, і псальмах про мене. ⁴⁵ Тоді розкрив їм розум розуміти писання, ⁴⁶ і рече їм: Що так написано й так треба було терпіти Христу й воскреснути з мертвих третього дня; ⁴⁷ і проповідуватись в ім'я Його покаянню і відпущенню гріхів між усіма народами, почавши від Єрусалиму. ⁴⁸ Ви ж свідки сього. ⁴⁹ І ось я посилаю обітування Отця мого на вас; ви ж сидіть у городі Єрусалимі, поки одягнетесь силою звиш. ⁵⁰ І вивів їх геть аж до Витанії, і, знявши руки свої, благословив їх. ⁵¹ І сталось, як благословляв їх, одступив од них і возніс ся на небо. ⁵² Вони ж, поклонившись Йому, вернулись у Єрусалим, з радощами великими; ⁵³ і пробували раз у раз у церкві, хвалячи й благословлячи Бога. Амінь.

Новий Завіт. Переклад П. Куліша
The New Testament in Ukrainian, translated by P.
Kulich in 1871

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files
dated 22 Nov 2019

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358